

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 13 - 25 Kuruş

11 - Ağustos - Çarşamba - 1948

13/25

ARTIK SENİN SAKIN YAŞAMAN LAZIM. KENDİ YAVRUMUZU KORUMAN LAZIM. GILDA YAPACAKI KISKANÇLIKLAR VE İSTERİ SAHNELERİYLE SENİ ÜZER.

Mithiş Hakikat

KRISSİNİN YAR-TIGI İTİRAF FRE-Dİ ÇOK MÜTE-HASSİS ETTİ. BİR ÇOCUK FA-KAT SİNDİ, AR-TIK GILDANIN EVDE KALMA-SI İMKANSIZ-BİR HALE GİR-MİŞTİR. FRED BÜTÜN GECEYİ GELECEK HAK KİNDİ DÜŞÜ-ŞEREK GEÇİRİR.

KRISSİ YAVAS YAVAS İK-NA OLUR. KENDİ YAVRUSU-NU KORU-NAK DÜ-SÜNCE-Sİ ONU GILDA-YA KARŞI DAHA CİDDİ DAVRANMA-ĞA KARAR VERDİR. ERTE-Sİ SABAH GIL-DANIN O-DASINAGİ-RER.

GILDA YAVRUM, BİRAZ MANTIKİ OLMAN LAZIM. BİR MÜDDET İÇİN ANNENİN YA-NINA GİT. BU MÜLADELE HAVASI İ-ÇİNDEN ÇIKMANIN SENİN İÇİN DE İYİ OLACAGINA EMİ-NİM.

GILDA BU SÖZLERİ SÜKUNETLE DİNLER.

BÖYLE SÖYLEME. BEN-DE ONLA HEMFİKİRİM.

BENİ FRED İSTEMİ-YOR DE-GİLMİ?

ONU MÜDAFAA ETMEN NAFİLE. SENİ İKNA ETMİ-YE MUVAFFAK OLDU. ZİYA-NI YOK. SEN ÜZÜLMİYE KRI-Sİ, GİDECE-GİM.

BÜTÜN GÜN GILDA NORMALDİR. KRISSİ BUNDAN MEMNUNDUR. BAVULU BEREBER HAZIRLAYIP TARİFEYE BAKARLAR.

YARIN SABAHKI TREN-LE GİDERSİN.

NASIL İSTERSEN.

AKŞAM FRED EVE GELİNCE KRISSİ KOŞUP MUJDE VERİR.

MEMNUN OLDUM. ONA BİR HEDİYE ALDIM.

GILDA ÇOK SAKIN. PEKİ DEDİ. YARIN SABAH GİDİ-YOR.

SAYFAYI CEVİRİNİZ

KRISSI GÜZEL BİR YEMEK HAZIRLAR. GILDANIN SEVDİĞİ HER ŞEY MEVCUTTUR. O'DA KEYİFLİ GÖRÜNMEKTEDİR.

KRISSI SEVDİĞİNİ ŞEYLERİN HEPSİNİ SOFRAYA KOYMUSSUN. BU ZİYAFETİ HİÇ UNUTMIYACAM.

ANNEME DE BİR PAKET TATLI HAZIRLIYACAM. SEVGİLERİMİZLE BERABER GÖTÜRÜLSÜN.

FRED DE BALDIZINA ÇOK NAZİK DAVRANMAKTADIR. LAKIN KIZIN SABİT NAZARLARI GÖZÜNDEN KAÇMAMAKTADIR. SALONA GİRDİKLERİ VAKİT GİLDA KRİSSİYE YAKLAŞIR.

KAHVEYİ SON DEFA OLARAK BEN DAĞITAYIM.

GILDA ARKASINI DÖNEREK FREDİN KAHVESİNE BEYAZ BİR TOZ ATAR. SONRA KAHVEYİ FREDE VERİR, FAKAT ELLERİ TİTREMEKTEDİR.

KAC KAŞIK ŞEKER KOYDUN GILDA?

İKİ KAŞIK.

ÇOK TATLI OLMUŞ CANIM. BENİM SADE SEVDİĞİNİ BİLMİYORMUSUN?

KRISSİDE ONLARA YAKLAŞMIŞTIR.

ZİYANİ YOK BENİCERİM. GILDA FREDE BASKA BİR FİNCA NA KOY.

FAKAT GILDA BİR ÇİĞLİK ATARAK, KRİSSİNİN KOLUNA VURUR. FİNCA YERE DÜŞER.

GILDA NE YAPTI?

İÇİNE DOLAPDAKİ BEYAZ TOZDAN... ZEHİR DÖKMUŞUM... FREDİ ÖLDÜRMEK...

KRISSI, DEHŞETLE AYAGA FIRLAHIŞ OLAN KOCASININ KOLLARINA ATILIR.

FRED, FREDCİĞİM.

ARKASI VAR.

Deli!

Nakleden: R. KUŞÇU

Doktor elindeki mektubu uzatarak:

— Sunu oku, dedi.

Mektup ince, karışık bir yazıyla yazılmıştı. Bununla beraber hiç güçlük çekmeden okuyabildim.

— Beyefendi;

Anlatacağım şeyler belki size uydurma gibi gelecek ama inanın, ki ben kat'iyen deli değilim. Fakat beni buradan alamazlarsa, günün birinde, hakikaten delireceğimi de biliyorum.

Olup bitenleri iyi anlamanız için her şeyi başından anlatmam lazım.

O gün tiren gayet kalabalıktı. Hiçbir kompartimanda yer yoktu. Dört kişi, dışarıda, ayakta duruyor-

meden, yerlerimize mümkün olduğu kadar rahat yerleştik ve uyuduk.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Birden, bir sarsıntı ile uyandım. Yol arkadaşlarım yoktu. yalnız, karşımda, iriyarı birinin oturduğunu gördüm. Ben de kalkıp oturmak istedim fakat kalkamadım: ellerim bağılydı. Bir şey anlamadan, güçlükle doğruldum, karşımdaki adama:

— Ötekiler nerede? diye sordum.

Adam, isteksiz:

— İndiler, dedi. Seni bize teslim ettiler. Öbür istasyondan hastaneye haber verdik. Gelip seni alacaklar.

Bir şey anıyamıyordum:

— Ellerimi gözsene, dedim.

Adam:

— Olur mu ya? dedi. Bin defa

— Bu hastalığın belirtilerinden biri de sudur, diyordu. Hasta deli olduğunu kat'iyen kabul etmez. Kendisine hasta olduğunu söylerseniz sizi dövmeğe kalkar.

İtiraf ederim ki, bu sözleri duyunca hafif bir ürperme geçirdim. Fakat ne olursa olsun sükunetimi muhafaza etmeğe karar verdim.

Doktor babacan bir tavırla bana bazı sualler sormağa başladı. Adımı, soyadımı, yaşıma, ayları, günleri ve daha bir sürü saçma sapan şeyler sordu. Nihayet:

— Efendim, dedim. Ben deli değilim.

Doktor arkasındaki öğrencilere: "Demedim mi size?" der gibi baktı.

— Ben tekrar:

— Emin olun, deli değilim, dedim.

Sesimi yükseltmiştim. Nihayet kendime hâkim olamadım. Asabım bozulmuştu:

— Deli değilim diyorum size! diye bağırdım. Doktor bey, Rica ederim, dinleyin beni!

Doktor:

— Anlaşıldı oğlum! dedi. Biraz sinirlisin.

Sonra yanımdaki adamlara doğru dönerek:

— 9 No. lu odaya götürün, dedi.

İşte o günden beri hastanedeyim. Geceleri, delilerin bağırdıklarını duydukça çıldıracağımı! Kimlere, nelere başvurmadım! Tirendeki yol arkadaşlarıma yazdım; cevap gelmedi.

Pişman Olan Adam!

Milyonerin hademesi, ikinci defa olarak odaya girdi ve:

— Efendim, dedi, adam gitmek istemiyor. Perisanlığundan bahsediyor.. Sizi muhakkak görmesi lâzımmış. Hüngür hüngür ağhyor efendim!

— Gelsin bakalım!

Birkaç saniye sonra, hakikaten yüzü gözü yaşlar içinde biri odaya girmişti. Milyonerin ayaklarına kapanacakmışçasına selâm verdikten sonra:

— Mahvoldum!. Beni affedin. Sakın polise vermeyin. Bin kere pişman oldum beyefendi! diye yalvardı.

Milyoner taaccüp içinde:

— Bir keré meselenin mahiyetini anıyalım!. dedi. Sakın otur, oturun söyle bakayım. Derdiniz nedir?

Beriki daha beter ağlamaya başladı:

— Ah beyefendi! Mektubumu aldınız mı? Sakın polise haber vermeyin beni.. Bir cahilliktir ettim. Bir daha kat'iyen yapmam!

Milyoner, masanın üstündeki zarfı toparını karıştırırken:

— Sizden mektup filân almadım ben!.. dedi.

Adam, zenginlin elinde ayırdığı zarflara bakıyordu:

— İşte efendim!. Şu mektup.. Benim yazdığım tehdit mektubu!. Allah aşkınıza kıymayın bana! diye bir daha yalvardı.

Milyoner, biçare izyaretçiye bir sigara uzattı.

— Hele şunu için de..

Ve adamın gösterdiği zarfı alarak açıp içinden çıkan kısa mektuba göz gezdirdi. Mutlak tehdit mektuplarından biriydi bu. Sonu da:

«Eğer beş bin lirayı falanca saatte filânca yere yollamazsanız, söyle olacak, böyle olacak!»

Diye bitiyordu. Adam, iki gözü iki gözme yalvarıyordu. Milyoner acıdı.

— Pekil. Sizi affettim. Bu işi zarurettten yaptığınızı kabul ediyorum.

Hemen bir kâğıt yazdı ve devam etti:

— Alın şu kâğıdı, veznedarıma verin!. Size para verecektir. Gelecek ay da gelin tekrar yardım da bulunsunlar size.. Pişman olmak iyi şeydir. Allah selâmet versin!.

Pişman olan adam, yerlere kadar eğilip selâmlar vererek odaya çıktı.

Biraz sonra veznedardan paracıklarını almış, sevine sevine gidiyor; milyoner de bir adamı uçuruma düşmekten kurtarmış olmanın verdiği ferahlıkla işine koyulmuş bulunuyordu.

Pişman olan adam, dosdoğru postahaneye yollanarak şehir içi bir pul istedi. Cebinden çıkardığı zarfa yapıştırdıktan sonra memura sordu:

— Bu mektup Galatada Türk - Geyret Şirketi müdürüne gidiyor. Ne zaman eline varır dersiniz?

— Yarın sabah on bir posta-sıyla alır!.

Adam mektubu kutuya attı. dışarı çıkarken için için söylüyordu:

— Şimdi yarın saat on buçukta ona da gider pişman olan adam rolünü oynarım.. Böylece şehrin bütün zenginleri bir ke-re tavaf ettik mi dünyalığı yoluna koyduk demektir!..

duk. Yerimiz rahat değildi. Gelip geçenler oluyordu. Sepetler, bavullar yolu kaplıyordu. Kimildiyacak halimiz yoktu. Ama biz keyfimizi bozmuyor, gülüp şakalaşıyorduk. Bir müddet böyle geçti. Fakat vakit ilerledikçe, yorulduğumuzu hissetmeğe başladık. Bir yer bulup oturmadan olmiyacaktı. Ne yapacağımızı düşünürken arkadaşlardan biri:

— Aklıma bir şey geldi, dedi. Birimiz deli taklidi yaparsa, arkadaşları kompartımanı boşaltamaz mıyız?

Fena fikir değildi. Düşündükçe aklımız yattı.

— Deli kim olacak? diye sordum.

Biraz münakaşadan sonra kur'a çekmeğe karar verdik. Uzatmayayım plyango bana isabet etti.

İşin nasıl bir sonuç vereceğini bilmediğim için gülerek:

— Hayır olsun bakalım! dedim ve acayıp hareketler yapmağa, saçmalamağa başladım.

Coştukça coşuyordum. Yanımızdan gelip geçenler halime gülüyor-du. Yol arkadaşlarım beni kolumdan tutarak kompartımana soktu. Aralarından biri:

— Affedersiniz, dedi. Hastamız var.. Buraya oturtabilir miyiz?

İçeridekiler, "hastalığının" ne olduğunu anlayınca, kendilerini dışarı dar attılar. Kompartıman bir anda boşalverdi. Tahmin ettiğimiz gibi olmuştu.

— Yalnız kalınca, gülmeğe başladık. Vakit geçti. Oldukça yorgunduk. Onun için, fazla gevezelik et-

Doktor, babacan bir tavırla bana bazı sualler sorup oradan, buradan, saçma sapan şeylerden bahsetti.

tenbih ettiler: "Zamanı zamanın uymaz" diye.

Bu adam beni deli yerine koyuyordu. Birden anladım: Her halde arkadaşlarım inerken benim deli olduğumu söylemişlerdi.

Adama bunun şaka olduğunu anlatmağa çabaladım ama bir türlü inandıramadım. Maamafih bir ümidim kalmıştı: "Hastanede başıma gelenleri doktora anlatır, kurtulurum" diye düşündüm. Bu düşünce beni teskin etti. Neşem bile yerine geldi.

İstasyonda, beni, hastanenin beyaz arabasına bindirdiler. Ses çıkartmadım. O cahil adamlara ne söyleyebilirdim ki...

Hayatta öyle tesadüfler var ki doktor bey.. en umulmadık şeyleri başımıza getirir.

Bütün ümidimi bağladığım doktor, tıp fakültesi talebelerini etrafına toplamış ders veriyordu. İçeri girdiğim esnada:

Beyefendi, yalvarım size, bana inanın. Yol arkadaşlarımla adlarımı aşağıya yazıyorum. Siz de sorun öğrenin. Hakikaten, deli değilim! Son ümidim sizde; beni buradan kurtarın!

Mektubun altında karışık bir imza ve birkaç isimle, bir, iki adres yazılıydı. Kâğıdı katıyarak:

— Deliyi benzemiyor, dedim. Anlattıklarımı tahkik ettin mi?

— Evet. Vak'a anlattığı gibi olmuş. Bir kelimesi olsun uydurma değil.

— Peki, ne yapacaksın? Hemen kurtarman lazım.

— İş isten geçti, dedi. Mektubun arkasına bak, anlarsın.

Baktım: kâğıdın arkasında birçok küfürlerle acayıp resimler vardı. Doktor:

— Sinirleri dayanamamış, dedi.

— Ne demek istiyorsun? Yoksa zavallı sahiden delirdi mi?

— Tabii. Bir, iki sene, sen de deliler arasında kal, kimbilir ne olursun?

Senelerce deliler evinde kalan zavallıyı düşündüm ve elimde oluyarak ürperdim.

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan: Edvard Brooker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

Genç kız, bu cevabı alınca kendini toparlayıvermişti:

— Öyleyse yanlış işitmişsiniz Mister!. Ben gece bahçeye hiç çıkmadım!.

Muavin Smit, Mis Sofham'a dikkatle bakarak dedi ki:

— Bana kalırsa, sesinizin, sizin sesiniz olmadığımı iddia etmeniz, iki kere iki dört etmez, demek gibi bir şeydir. Kendinizi müşkül duruma sokuyorsunuz!.

— Tekrar ediyorum, yanlışınız var.

— Öyle olsun!. Fakat buraya ilk geldiğim gün size dışarıda nasıl

— Adam mı? Hangi adam?

Hemgüre tekrar yerine oturdu ve hüngür hüngür ağlamağa koyuldu.

— Bilmiyorum... Bana neye işkence ediyorsunuz? Rica ederim susun.

Smit kadını odada yalnız bırakarak mümkün olan süratle dışarıya fırladı ama yine de geç kalmıştı... Her tarafı aradığı halde kimseyi göremedi.

Hafiye tekrar döndüğü zaman Mis Sofham odada yoktu. Sinir buhranı uzayınca arkadaşlarından biri kendisini tedavi ettirmek için eczahaneye kadar götürmüştü. Smit,

Burada en tanınan ve en itimat edilen fırın bizzimkidir...

hayet kendisine verilmiş olan odaya yürüdü.

Büronun kapısı önünde kendisini birisi bekliyordu. Hafiyeyi görünce şapkasını çıkararak hürmetle selâmladı. Smit, tanımadığı bu yabancıyla vakit kaybetmek niyetinde değildi. Fakat adam onun yolunu kestti:

— Mister Smit sizsiniz değil mi?

— Evet benim.

— Buraya sizi göreyim diye gönderdiler. Yoksa rahatsız etmezdim...

— Neymiş istediğiniz?..

— Kendimi size takdim edeyim! Adım Nelson'dur!

— Memnun oldum. Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?..

Hafiye bunları söylerken dikkatle karşısındakine bakıyordu. Koskoca bir göbeği vardı ve gerda-

ça evden dışarı çıkmaz oldu. Bütün dükkâncılar, fena halde zarardayız. Halbuki polis bu duruma bir çare bulmaktan âciz kalıyor... Bu gidişle ne olacağız? Nedir bu başımıza gelen?.

Muavin Smit soğuk bir tavırla adamın sözünü kesti:

— Siz bunları söylemek için mi buraya geldiniz.

— Şüphesiz ki hayır! Fakat size hüsnü niyetimi ve namuslu bir insan olduğumu gösterebilmek için bunları anlatmam icabediyordu. Asıl meseleye gelmeden evvel şunu da söyleyeyim ki çok iyi bir kadın olan karımla benden daha sessiz insanlara bu kasabada tesadüf etmenin imkânı yoktur. Katliyen başkalarıyla aramızda en ufak bir gelişimsizlik husule gelmiş değildir. Buna bütün kasaba halkı şahittir.

Hafiye bu gevezeliklere bir son vermek için:

— Söylediklerinize inanırım. Fakat ziyaretinizin asıl sebebi nedir? Onu söyleyin!. dedi.

— Mister, dükkânım buraya bir çeyrek mesafede ve oturduğum evin altındadır. Ev üç odalı olup gayet rahat bir hayat geçirmekteyim. Sabahları şafakla beraber kalkmak icabettiğinden en geç saat onda yatarım. Hayatım bir saat intizamiyle geçmektedir ve işim de oldukça yorucudur.

— Haydi azizim bunları bırak da esasa gel. İşim var beni bekliyorlar.

— Pekâlâ! Şimdi size geçen akşam gecenin geç saatinde duyduğum bir gürültü ile uyandığım zaman âdeta iniltiye benzeyen bir ses işittiğimi söyleyince, hissettiğim şaşkınlığın derecesini daha iyi anlarsınız. Oldukça ağır uykusu olan karımı uyandırmadan yataktan kalktım ve merakla pencereye yaklaşıncaya bu iniltinin çok yakından geldiğini anlamakta geçikmedim. Silâhımı alarak sessizce aşağıya ineyim ve dışarıda belki bir hırsızla karşılaşım diye kapıyı yavaş yavaş açtım.

— Ne gördünüz?

— Dükkânıma inen merdivenin jasmaklarında yarasından çok acı duyduğu anlaşılan bir adam oturuyordu. Oldukça fazla miktarda kanadığı anlaşılan sol kolunu tutuyordu. Adam beni görmediği için hiç ses etmedim.

Smit heyecanla:

— Nasıl bir adamdı bu? dedi. Yoksa sarışın, zeki bakışlı bir çocuk muydu?

— Hah!. Ta kendisi... Yoksa tanıyor musunuz?

— Şimdi nerede?

— Nerede olacak, bizde. Zavallıyı evime almadan bırakabilir miydiniz?..

— Haydi düş önüme de beni çabucak evine götür!.

Fırıncı Smit'e telâş etmemesini, çocuğun fena bir insana benzemediğini, yol müddetince uzun uzun anlatmağa koyuldu. Hafiye adımlarını sıklaştırdı. Yanındaki adamın gevezeliğinden nerdeyse feryat edecekti. Allahtan ki bu sırada fırıncı, tuğla bir bina göstererek seslendi:

— İşte bizim ev!.

Birinci kata çıktılar. Karşılana bir kadın çıktı. Smit, nihayet açılan bu kapının ardında, ayakta uzanmış yatan Erik'i görünce hemen odaya daldı. Çocuk, bu haline rağmen maskaralığı elden bırakmamıştı:

— Bilmiyorum... Bilmiyorum Mister mutlaka beni tevkife geliyorsunuz. Merak etmeyin hiçbir itirazda bulunacak değilim... Yalnız sol kolumu kımıldatamıyorum da kelepçe pek ağır gelecek!..

Smit âdeta sevinerek bağırdı:

— Seni gidi şeytanın sol bacağı seni! Artık yakayı ele verdin. Haydi kalk bakalım.

(Arkası var)

rastladığımı olsun hatırlıyorsunuz değil mi? O günkü halinizi nasıl izah edeceksiniz?

— İstediklerinizi anıyamıyorum. Hasta olduğumu her halde siz de duymuşsunuzdur. Bu müddet zarfında unutmış olabilirim. Fakat hakkımdaki düşüncelerinize hayret ediyorum.

Smit, gözlerini karşısındakinden ayırmadan:

— Beni dinleyin Mis!. dedi. Sabrının fazla sultistimal edilmesine tahammülüm yoktur. Buradakiler içinde sizin rolünüzün herkesinkinden daha merak verici olduğunu anlamak zor değildi Mis!. Ben size mahsustan sual sordum, ki ileride daha sıkışık ve müşkül bir vaziyette kalırsanız... Fakat bu böyle giderse ne kadar haklı olduğumu ve...

Genç kız hiç sebep yokken bir gılgık atıvermişti. Gözlerinden büyük bir korku içinde bulunduğu anlaşıyordu. Oturduğu yerden fırlayıvermişti. Smit, onun bu halini görünce hayret etti:

— Neniz var Mis?

Genç kız hıçkırarak cevap verdi:

— Oradaydı!. Gördüm... Tam pencerenin yanında duruyordu.

— Kim?

— Bir adam

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

DOLAP

Nakleden: I. Şerif

Madam Düpon, Paris sosyetesinin en güzel kadınlarından biriydi. Lüks yaşayıp para harcamayı pek seviyor ve evi davetlilerle dolup boşahyordu. Kocasını Mösyö Düpon'un ne iş yaptığını bilen pek yoktu ama sık sık Paris borsasında görünüyor, otomobil ve ev komisyonculuğu yapıyor, büyük emlak alıp satıyor ve karısının avuç dolusu sarfettiği parayı yetiştirmeğe çabalıyordu. Üstelik Jak Düpon, Paris'in en şık giyinen erkeklerinden biri olmakla da meşhurdur. Bazı bazı Jak'ın iş gücü pek belli olmadığı halde bu kadar para sarfetmesine şaşırıyolar da olmuyor değildi. Ve lakin, yüksek sosyete bu nevi şeylerin görüşülmesi ayıp olduğu için kimse sesini çıkarmıyordu.

Bir akşam Düpon'larda yemek daveti vardı. Fakat bu seferki davet kalabalık değildi. Sadece bir tek mühim şahsiyet şerefine verilmişti. Bu zat, Paris'in yeraltı tlenlerini işleten Metropol Şirketi genel direktörü Prens Kuzefski'ydı. Prens hazretleri, yalnız ailenin esaslı dostlarından biri olmakla kalmıyor, ayrıca gizliden gizliye Madam Düpon'a da kur yapıyordu.

Yemekten sonra, öteden, beriden, sosyete dedikodularından açıldı. Nihayet Jak, sözü ustalıkla dönüp dolastırarak antika mobilya sahasına getirdi. Prens Kuzefski, antikadan çok anlar, meraklı bir adam olmakla meşhur olduğu için bu konuşmaya hararetle katıldı. Oradan, buradan, derken Jak Düpon:

— Geçenlerde pek emsalsiz antika bir dolap ele geçirdim, diye söylendi. Bir kere zatiâliniz de şu dolaba bir baksanız da hakikî kıymeti hakkında fikrinizi söyleyiniz, prens hazretleri...

Prens Kuzefski, bu çeşit işlerle uğraşmanın sırası olmadığına mı kaniydi, nedir... İsteksiz göründü. Fakat Jak, işin peşini bırakmıyordu. Bu sefer de karısına dönmüştü:

— Sevgilim, yüksek misafirimi zı yatak odana sokmama müsaade edersin değil mi? Oraya koyduğumuz şu dolabı kendisine gösterip fikirlerinden istifade etmek, hiç de fena olmazdı...

Madam Düpon, her ne dense, biraz mütereddit, âdeta telaşlı göründüyse de nihayet razı oldu ve yatak odasına doğrudan adamın peşine düştü. Dolap, odanın bir köşesinde duruyordu. Jak Düpon, prensi oraya kadar götürerek:

— Bakınız! diye gösterdi. Çok nefis bir şey... Su oymalara, şu kakmalara bir bakınız. Doğrudan doğruya Fransa Kralı On Dördüncü Lül'nin sarayındaki Mavi salon-
dan alınma olduğundan eminim... Geçenlerde bir müzayedeye gitmiştim. Orada keşfettim. Basit bir dolap ama üzerinde ne göz nuru, ne işçilik var, değil mi?

Jak, dolabın süslü çekmecelerini teker teker açıp kapamaya ve pren-

se göstermeğe koyulmuştu. Bir yandan da söyleniyordu :

— Biliyor musunuz prens hazretleri, bu eski antika mobilyalar da benim ne hoşuma gidiyor? Hemen hepsinin birer gizli çekmecesini olusuna bayılıyorum. Bazan bu gizli çekmecelerde insan, eskiden kalma ne mektuplara, ne mükemmel evraklara rastlıyorum... Geçenlerde bir arkadaşım, antika bir yazı masası almış, meğerse bu masanın da bir gizli gözü yok muymuş? Bizim arkadaş, orasını, burasını kuralarken birdenbire gizli göz açılıveriyor... İçinde ne çıkarsa beğenirsiniz. Evli bir bayana yollanmış aşk mektupları... Allahtan o bayan kocası öleli çok olmuş... Yoksa kim bilir ne rezaletler, ne kepezellikler çıkacaktı ortaya... Belki bizim dolapta da böyle gizli çekmece vardır ama henüz ben bulamadım...

Ve karısına dönüp:
— Sen hiç baktın mı?

Diye soracak olduysa da fena halde şaşkıyan Madam Düpon:

— Yok canım!.. Ne münasebet!.. Fîlan diyerek heyecanını örtbas edebildi.

Ama Jak Düpon da bir taraftan çekmeceleri karıştırıyor, dolabın ötesini berisini yokluyor, gizli bir çekmece var mı yok mu diye araştırıp duruyordu.

Adam, böyle meşgulken, karısı, ona göstermeden, misafirin kolunu sıktı. İşaretlerle bir şeyler anlatmak istiyordu her halde... Nihayet kulağına yanıştı ve fısıldadı:

— Mektuplar!...

Prens Kuzefski, kadının telaşını hemen anladı. Jak'ın aramaya koyulduğu gizli çekmecenin, karısı çoktan bulmuş ve presten gelen aşk mektuplarını saklamıştı. Jak hâlâ gizli çekmecenin aradığına göre, maazallah buluverirse, mektuplar meydana çıkacak ve muazzam bir sosyete rezaleti kopacaktı. Üstelik Jak Düpon'un, karısını dehşetli surette kışkırdığını da biliyordu. Bir defasında prens, Madam Düpon'la randevüleşmiş, bir gazinoda buluşmuşlardı da kadıncağız sinirinden ve korkusundan yerinde duramaz olmuş, prens de çaresiz madamı tekrar evine götürmek zorunda kalmıştı.

Kuzefski, bir an dehşet içinde kalakaldı. İçinden: «Bir çare!» diye düşünüp dururken birdenbire mükemmel bir çare bulduğunu sanarak şöyle dedi:

— Mösyö Düpon!.. Bu dolap hakikaten pek nefis bir şey!.. Müsaade eder misiniz göyle bir yakından bakayım!..

Jak, geri çekilip prense yol verdi. Kuzefski, sahte bir alâka ile dolabı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— Acaba bunu satmak ister misiniz? diye sordu.

— Vallahi ben böyle şeyleri pek satmam ama...

— Çok hoşuma gitti de almak istiyecaktım. Acaba ne vermemiz lâzım gelecek?

— Prens hazretleri, bendeniz bu antika dolabı 50 bin franga aldım.. Sizden de kâr istiyecek değiliz a... Aynı fiatla size devrederim...

Kibar müşteri derhal bir çek yazdı:

— Dolabı şoförüm gelip hemen alsın, otomobilime yerleştireyim!.. dedi.

Sinema

Charles Boyer

Hayatı:

Perdenin en büyük aşığı ve romantik aktörü olarak şöhret bulan Charles Boyer, 8 Ağustos 1899'da Fransanın güney batısında Flageac isimli ufak bir kasabada doğdu. Babası harman makineleri yapıyordu. Oğullarının istikbalde bir doktor, feylesof veya avukat olmasını bekliyorlardı. Aktörler, Boyer ailesinde o zamana kadar görülmemiş bir seydi.

Genç Charles büyük istidadını ufak yaştan belli etti. On yaşındayken babası öldü ve annesi fabrikayı sattı. İki sene sonra Charles annesine aktör olmak istediğini söyledi. Annesi önce tahsilini bitirmesi şartıyla muvafakat etti. Charles 18 yaşındayken Sorbon Üniversitesine girdi ve felsefeden derece aldı. Ondan sonra tiyatro konservatuvarına girdi ve gayet parlak bir talebe olarak şöhret buldu! Mektebi bitirince Paris sahnelerinde parladı ve bazı sessiz filmlerde oynadı. Avrupa'da ve Afrika'da son derece muvaffakiyetli bir turneye çıktı. Dönüşte sesli filmlerin iyice tutunduğunu gördü ve bu sahayı da tecrübe etti.

Filmleri

O zamanlar Hollywood, filmleri birkaç lisanda birden yapıyordu. Charles Boyer'ı Amerikaya davet ettiler. Charles bu arada İngilizceyi herletiyor ve İngilizce filmlerde ufak tefek roller yapıyordu. Vaktini Hollywood ile Paris sahneleri arasında pay ediyordu. Maamafih zamanla büsbütün Amerikaya yerleşti ve 1943'de Amerikan tabiliyetine geçti. Son filmleri, Ingrid Bergman ile çevirdiği Zafer Âbidesi A woman's Vengeance - Bir Kadın İntikamıdır.

Charles Boyer 1936'da genç ve sarışın İngiliz aktrisi Pat Patterson ile evlendi. Sevişmeleri fırtına gibi geçti ve ansızın evlendiler. Bir gece gezmeğe gitmek için yola çıkmışlardı. Charles, "Ne yapalım?" diye sordu. Pat, "Sen ne istersen onu yapalım!" diye cevap verdi. Charles: "Öyleyse evlenelim," dedi Böylece derhal gidip evlendiler. On iki senedir son derece mes'ut bir hayat sürüyorlar. 1943'de Michael isimli bir çocukları doğarak onları birbirlerine büsbütün bağladı ve sevgilerini bir kat daha arttırdı.

Daha ziyade kendi kendini yetiştirmiş ve alaydan büyümüş insanların diyarı olan Hollywood'da Charles Boyer hakikaten kültürlü olan ufak bir zümreye aittir. 1940'da Hollywood'da Fransız İlim Müessesesini kurdu ve kuruluş şerefine kütüphanesine 1000 kitap hediye etti. Son derece vakur olan san'atkar çekingendir ve hususî hayatında herkesin gözü önüne çıkmaktan hoşlanmaz.

Madam Düpon, prense, şükran dolu nazarla baktı ve misafir giderken de hararetle elini sıktı. Ertesi gün Jak Düpon, gidip bankadan paraları alarak istasyon civarındaki ufak bir gazinoya yönelip karısını buldu. Kadın sordu: — Sen dolabı kaça almıştın Jak? — Beş yüz franga!.

— Öyleyse şu elli bin frangı yarı yarıya paylaşacağız. Şimdi hemen yine gizli çekmeceli bir masa, bir dolap fîlan bul... Jak Düpon yayvan yayvan güdü: — Ben sana demedim mi?.. Bu antika dolaplarla insan, pek antika bir surette dolaba konur!..

Nakleden: O. Turgut

Cim Perkins'in uluslararası ser-soriler listesinde adı vardı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli ve dünyayı gen gözlerle seyreden bir delikanlıydı. Sarı saçları her zaman darma dağınık durur ve rüzgârda çavdar sapları gibi savrulurdu. Piyankonun büyük ikramiyesi bir kere Cim'e vursa, reddedecek değildi ama, hiç vurmazdı.

Su güzel dünya bu kadar geniş olmuyordu ve hürriyeti de bu derece sevmiyeydi belki Cim de bir yere yerleşir, çoluk çocuk babası olurdu ama olmadı.

Günlerden bir gün, yıldızlı ve mehtaplı bir sıcak gecede Cenup denizlerinde yol alıyor ve Pazuru-an adası kumsallarına yanaşıyordu. Kayığı kuma çekti. Bir kayanın ardına uzanıp rahat bir uykuya daldı. Güneş Okyanus ufkunda yükseliş de kızgın ışıklarını belli edince Cim uyandı ve keyifli keyifli çevresine bakındı.

Birden, öteden, ağaçların arasından, kendisine doğru gelen bir adam gördü. Bu adam, Cavah melezlerdendi. Cim daha uzaktan adamı selâmladı:

— Gud Morning!. Sizi gördüğüm pek memnun oldum!.

Öteki:

— Adım Lezli... Ben hiç memnun olmadım, diye homurdandı. Buradan mümkün olan süratle defolup gidersen sevineceğim!.

Lezli'nin ardından bütün bir köy halkı sükün etmişti. Önde esmer, kadife tenli bir yerli kıza yürüyor ve korkak bakışlarla Lezli'yi süzüyordu. Sonra merakla Cime baktı.

Cim, içinden: «Himm.. Mesele buymuş!» diye mırıldandı. Sonra gözlerini melez delikanlıya dikti:

— Ama burası benim hoşuma gitti!..

— Senin burada olman benim hiç hoşuma gitmedi; vesselâm... Adın ne senin?

— Cim Perkins... Tanımadın değil mi?. Tanışırız helbet!.

Lezli pek kötü bakıyordu:

— Bana bak, bu adada efendi benim!. Beni dinlersen kalk git buradan!.

Sonra kendisinden biraz uzaklaşmış olan kadife tenli kıza:

— Anik! Anik!.

Diye seslendi ve kıza aldığı gibi geri döndü.

Ama bu konuşma, Cimin Pazuru-an'dan gitmesine sebep olmak şöyle dursun, hattâ bilâkis delikanlıyı adada iyice yerleşmeğe de mecbur etti. Cim kendi kendine şaşıyordu:

«Su Anik'in kara gözleri için buraya bağlanayım?. Rüyamda görsem hayra yormazdım!..» diyordu.

Bir sabah yine kayığına atlamış, gezmeğe çıkmıştı. Ötede, inci avına çıkan köy halkı arasından bir kayığın hızla ayrılıp kendinden tarafa pupa yelken geldiğini gördü. Baktı, Lezli... Cim, bozuntuya vermedi:

— Bana ne kıızıyorsun Lezli?. dedi. Anik'in hoşuna gidiyorsam, kabahat bende mi?

Lezli yine homurdandı:

— Ama, ben senin burada gezinip durmanı istemiyorum.

Bu sözün söylerken çakıştıyla asabî asabî kayığın tahtalarını yontuyordu. Cim:

— Belki Anik senin o süpürgeye dönmüş sakalından hoşlanmıyor! dedi. Sana jilet makinemi vereyim de bir tıraş ol...

Daha fazla konuşamadılar. Köy halkı seçilip gelmişti. Fakat biraz sonra kayıklar tekrar uzaklaşırken Cim:

— Lezli! dedi. Sana bir teklifim var... Burada zar yok ki zar atalım!. Şansımızı başka yoldan deneyelim.

Lezli bıçağı çekip bir hurma ağacına sapladı.

— Tabii, nasıl istersen!. Haydi gel!.

— Sok bıçağını beline Lezli!. On da iş yok... Ben kan akıtmak istemiyorum... Başka bir şey yapalım... Seninle dalalım, kim en büyük inciyi çıkarırsa Anik'e hediye eder... Kız onun olur... Öteki de çeker gider... Razi mısın?.

Lezli, önce Cimin ne demek istediğini pek anıyamadı ama, sonra birdenbire kavrayıp gülmeğe başladı... Nasıl gülmesin ki, buraların en meşhur inci avcılarının olmakla meşhurdur. Cim onunla başa çıkabilir miydi hiç?. Elini uzattı:

— Söz mü?.

Cim, Lezli'nin elini öyle bir sıkıştırdı ki cendere haltetsin!. Ve söylendi:

— Cim Perkins, verdiği sözden caymaz Lezli!. Kaybedersen hemen Vaykiki'ye gider, oradan ilk gemiyle Amerikayı boylarım... Ama sen meseleyi bir kere Anik'e anlat!.

Anik, iki delikanlının konuşmasının uzun sürdüğünü görünce merakla yanlarına sokulmuştu. Lezli, kıza alıp uzaklaştı. Ona Cimle kararlaşmışlarını uzun uzun anlattığı sırada kız, gözlerini Cimden hiç ayırmıyordu. Bunu Lezli de fark etmiş, sinirlenmişti.

Maamafih birazdan kayıklara bindiler. Onlar açılırken Anik de bir kayanın üstüne oturmuş, heyecanını belli etmemeğe çalışıp sakin görünerek seyre dalmıştı.

Sahilden bir miktar açıldıktan sonra Lezli, yerli delikanlılara kimsenin dalmamasını tenbih ederek Cime döndü:

— Şimdi üçer defa dalarız. Her seferinde çıkardıklarımızı bir araya koyarız... Kiminki fazlaysa kazanır!.

— Âlâ!.

Kayıta ayağa kalkmışlardı. Birer el işaretleriyle anlaştıktan sonra daldılar.

Birkaç saniye sonra Lezli su yü-

zünde bellirerek kendini kayığa çekti. Cim hâlâ görünürlerde yoktu. Melez delikanlı hayret içinde yirmiyeye kadar saydıktan sonra Cimin çıktığını gördü. Lezli bir inci bulmuştu, fakat Cim eli boş dönüyordu. Lezli bu hali görünce güldü:

— Cim, inci avı zor iştir!.

Berikinin cevabı şu oldu:

— Haydi, bir daha!

Tekrar daldılar. Kayıklardaki delikanlılar heyecanla bekliyor-

Anik de bir kayanın üstüne oturmuş, heyecanını belli etmeden onları seyrediyordu.

lardı. Anik, hâlâ kayasının üstünde dalgın, onları seyrediyordu.

Cim, bu ikinci dalıştan da eli boş döndü.

Üçüncü defa daldılar. Fakat dalışlarından az sonra su yüzünün kırdığı görülünce, kayıklardaki yerlilerin hepsi dehşet içinde haykırdı. Anik de bağırarak ayağa fırlamıştı. Ne olmuştu? İki adam, su içinde birbirlerine mi saldırmışlardı?

Telaş artmışa başladığı bir sırada Lezli ile Cimin başları tekrar su yüzünde belirdi. Kayıklara tırmandıkları vakit ikisinin de renkleri atmıştı. Yerliler, iki adamın da yaralı olmadığını görünce aşağıdaki mücadeleden bir su canavarıyla olduğunu sezmışlerdi.

Lâkin bu üçüncü dalışta da talih Cime gülmemişti. Yine eli boştu. Ve Cim işi uzatmayıp münakaşaya dökmeydi. Pazuru-an'dan hemen o akşam hareket etti.

...

Tam bir yıl sonra Lezli, San Fransisko rıhtımlarındaki meyhane-

lerden birinde oturup bir bira isteyince karşısına Cim çıktı. Lezli sor-

du: — Hayrola Cim?. Bu ne hal?. Meyhaneçiliğe mi başladın?. Parayı nereden buldun?

Cim bir iskemle çekip oturdu. Bir bira da kendisi aldıktan sonra:

— Bak ahbab! dedi. Üçüncü dalışımızda sen, köpekbalığından beni kurtardın. Anik'i sana bunun için bıraktım. Yoksa ben de inci avcılığında zannettiğin kadar acemi değildim... Manta'da yıllarca dalmışığım vardır. Nitekim o gün birinci ve ikinci dalışlarımızda öyle iki okkalı inci ele geçirmiştim ki sorma... Hemen suyun altında istirdiyeleri açıp incileri ağzıma almıştım. O incilerin ikisini de San Fransisko'ya gelince onar bin dolara sattım.

Ve Lezli'nin omuzuna eliyle vurarak:

— Değmezdi be Lezli... Ne kadar güzel, ne kadar şirin olursa olsun, bir yerli kıza yirmi bin dolarlık inci hediye etmeğe değmezdi be! dedi.

Keskin Zekâ

Coğrafya, faydalı bir ilimdir. Bu bilgide ileri olanlar, hayatta da çok ilerler. Tanrı keskin zekâlılara da ilerilik nasip etsin!

Şimdi bakın sizlere ne soracağımı: "Birbirlerinden ayrı iki seyahat grubu, ayrı ayrı güneyden gelerek, ulaşmak istedikleri aynı yere varıyor ve sonra tekrar birbirlerinin zıddı yönlere giderek güneye doğru yollarına devam ediyorlar... Bu ne demektir?

Madem ki güneyden geliyorlar, zıd istikamete giderken tekrar güneye dönmeleri lâzım gelmez mi? Bu işte bir yanlışlık mı var, yoksa dünyanın bir yerinde böyle bir şey olabilir mi?..

Bunu halledebilmek için keskin zekâlı bir coğrafyacı olmak lâzımdır. Allah kuvvet versin!

Geçenki keskin zekâ bulmacasının halli şudur: Bir saatin akrebiyle yelkovanı 24 saatte 44 defa birbirlerine amut durur (saat 3-4; 9-10; 15-16; 21-22 arasında birer defa ve bunlardan gayri, saatte iki defa)... Akreple yelkovan 24 saatte 24 defa ayrı ayrı istikametlerde düz bir hat haline gelirler. Halledenler, akıllarıyla bin yaşasın!

Hemen suyun altında istirdiyeleri açıp incileri ağzıma almıştım.

Yavuz GAZETECİ

YAVUZLA KAPTAN SANTA-MARYADAN AYRILIR AYRILMAZ JAGAR DOLORESİ YA NINA ÇAĞIRDI.

13

ÇAKI BANA YALAN SÖYLEDİ.. SAHİDEN KONSERVE TAŞIYIP TAŞIMADIGINI ÖĞRENMEK LAZIM

BUNU NASIL ÖĞRENNELİ..

ÇARESİNİ BUL ÖĞREN

DOSTUM JAGAR! HOŞUMA GİT. NE BUYRULUR MEDİ. AMA AK RABASI HİÇ FENNA DEĞİL..

GECEYARISI BİRİSİ GELİYOR

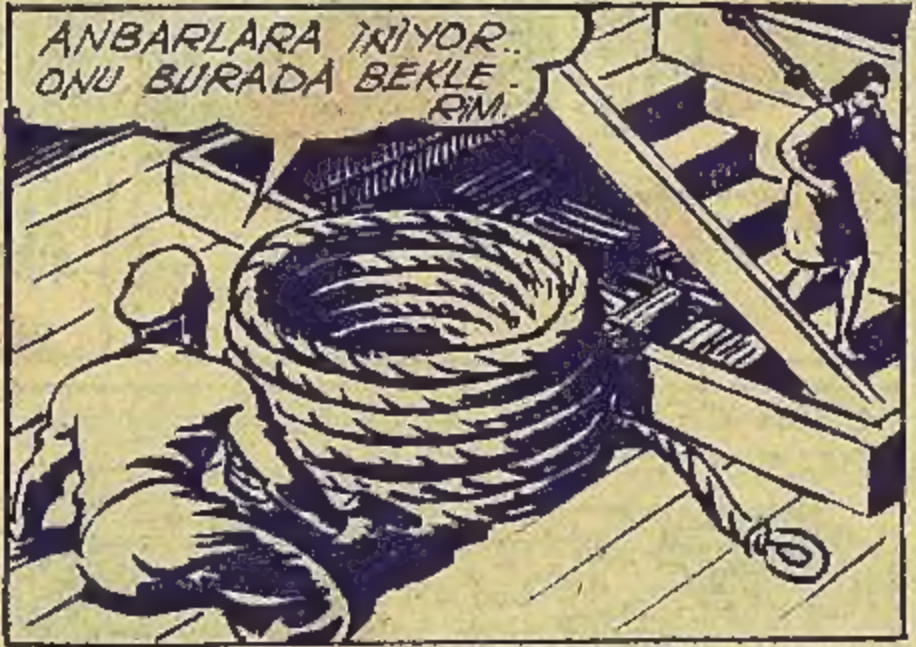
YAVUZ GECE NÖBET BEKLERKEN GÜVERTEYE BİRİNİN TIRMANDIĞINI GÖRDÜ..

JAGARIN AKRABASI.. BURADA NE ARIYOR

DOLORES ANBARLARA DOĞRU GİTTİ. YAVUZ ONU TAKİP ETTİ.

ANBARLARA İNİYOR.. ONU BURADA BEKLERİM.

ARADIGINIZI BULDU OH TANIRM... MAHNUZ MU? VOLDUM..

ÇABUK ÖNÜME DÜŞ.. KAPTANA, NEYE GELDİĞİNİ ANLAT..

ÇAKININ ŞAKASI YOKTUR AYAKLARINIZA KAPANIRIM BENİ AF FEDİN.. SİZE DURUMU ANLATAYIM..

ANLAT.. JAGAR ANBARLARINIZDA NE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTEDİ.

HAH HA... PEKİ SEN ORADA NE GİSİN? JAGAR BENİM AKRABAM DEĞİL... BENİ HİZMETÇİSİ GİBİ KULLANIYOR

DİLİNİ TUT.. SENİ KURTARACIM SAĞOL SAĞOL

DOLORES MAYMUN ÇEVİKLİĞİ İLE AŞAĞI KAYDI

GELECEK HAFTA: İKİ ESKİ DÜŞMAN BOY ÖLÇÜŞÜYOR.

ARKASI VAR

BİRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

EL ÇABUKLUĞU İLE PROFESÖRE
SAHTE BEBEGİ UZATTI.

BUYURUN... GÖSTERDİĞİNİZ
KOLAYLIĞA TEŞEKKÜR
EDERİM.

ŞİMDİ HER İKİSİ DE ELİMİZDE
HELBET BİRİSİNDEN BİRİ HA-
KİKİSİDİR.

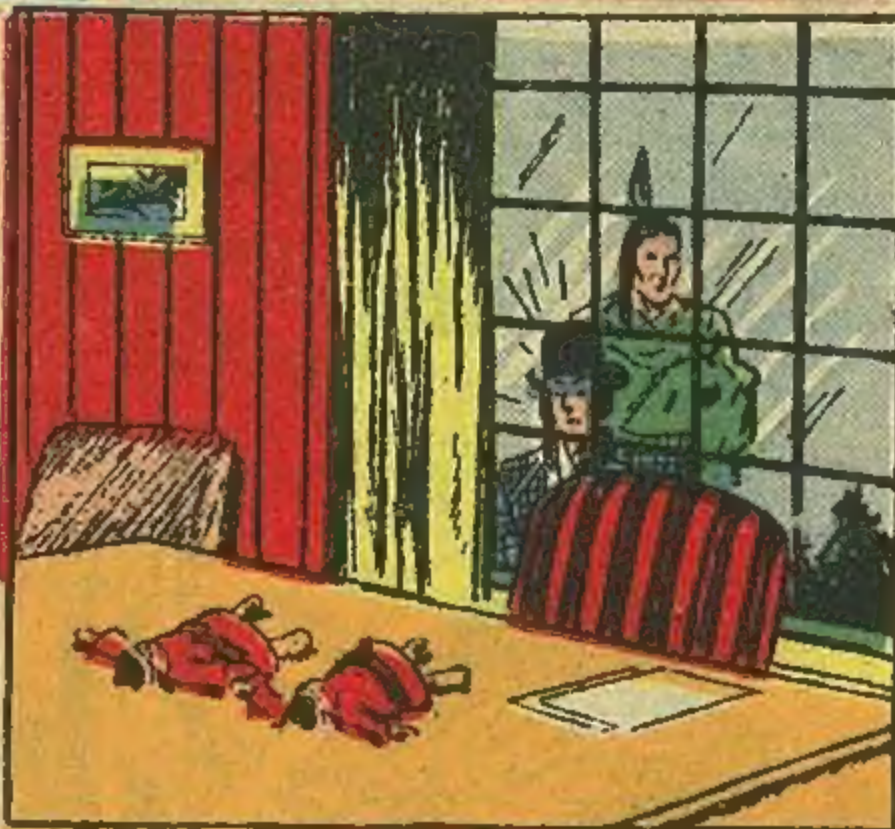

SAHTE JUAREZ ÇALDIĞI BE-
BEGİ PATRONUNA
GETİRDİ.

SUSADIM.. BELKİ ŞU EVİN
SAHİBİ BİZE SU VERİR..

PATRON.. TELEFON.. ÇUK PEKİ..
SİZİNLE KONUŞACAKMIS

BUNLAR RAMORİNİNİN BEBEKLERİ DE
GİL Mİ? BURADA NE ARIYOR?

ULAN VELET NE ARIYOR-
SUN SEN BURALARDA?

BABA GEL.. GEL..
TAKSİ.. TAKSİ....

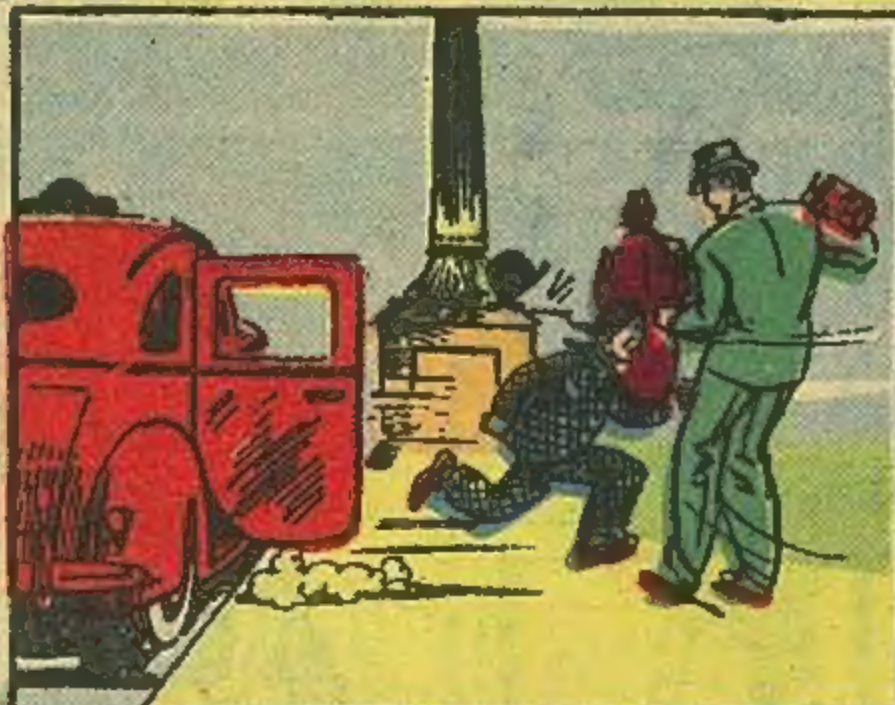

BUNLAR HER-
HALDE GAZE-
TELERDE OKU-
DUĞUMUZ İKİ
DELİ OLAR-
CAK.

YILLARDIR BİR
FUTBOL MAÇI
GÖRMEDİM.. HOŞU
MA GİDECEK..

BUGÜNKÜ MAÇ
TA ESASLI HA..
BÖYLESİNİ BEN
DE ÇOKTAN
GÖRMEDİM.

AÇIKGÖZ TAKSİDEN KURŞUN
GİBİ FİRLADI. BİRİKİ BULACAKTI.

ÇABUK.. DUR AÇIKGÖZ!
BİRİK.. BU TELÂŞIN NE
BİRİK NEREDE? NE OLDUN?
BİRİK MAÇA
GİTTİ..

ARKASI VAR

YILAN KADIN

MARSELLANIN VALVARMASI KARSISINDA
GLOKO BIR MÜDDET SAŞIRIP KALIR.

MARSELLA
BABAM EVDE.

DEMİK BABANDAN KORKU-
YORSUN? SENDİMİ BİR AL-
ÇAKSIN? BENİ GİZLİCE İÇE-
RİYE AL, VE ODANDA SİGİNA-
CAK BİR YER VER BANA.

13
25

DELİKANLININ MUKAVEMETİNİ KIRMAK İÇİN
MARSELLA GİDER GİBİ YAPAR.

MARSELLA ARKAMDAN
PANA YİNE BİR OYLUNMU OY-
VIYACAKSIN?

BENİ DİNLE GLOKO. BU
GECE YA BANA SAHİP
OLURSAN, YAHLITTA BİR
DAHA BENİ ELDE EDE-
MESSİN. ALLAHA İSMARLA-
DIK.

GLOKO MARSELLAYI YAKALAYIP KUÇAĞINA
ALIR.

HAYIR, NE OLURSA OLSUN. SANA
BAĞLI OLMAK, VE DAİMA SENİNLE BE-
RABER BULUNMAK İSTİYORUM.

BU ESNADA ESKİ EVİN SALONUN-
DA VALLİ İLE TİTANYA YALNIZDIRLAR. SA-
LONA ÇÖKEN KABUSTAN KURTULMIYA ÇA-
LIŞIYORLAR.

BU FİRTİNADA DİSARİ-
DA... GALİBA BUNU BENDEN
UZAKLAŞMAK İÇİN MAHSUS
YAPTI.

BELKİ, BAZEN SEN
TAKINDIĞIN TAVIRLA
ONU ÇİLEDEN ÇIKA-
RIYORSUN.

[SAYFAYI GEVİRİNİZ]

BENİ DİNLE VALLİ! EV-
LENMEKLE HAKİKATEN
BÜYÜK BİR HATA ETTİM.
BEN GİDOYU SEVDİĞİM KA-
DAR MUVAFFAKİYETİ VE MES-
LEGİMİ SEVİYORUM. BU İTİ-
BARLA BU GAYENDEN VAZGEÇ-
ME İMKAN YOK.

YANILIYORSUN TİTANYA.
İNSAN HAYATTA DAİMA BA-
ZI ŞEYLERDEN VAZGEÇME-
SİNİ BİLMELİDİR.

O SIRADA SIRIL SIKLAM BİR HALDE PEPİNYO İÇERİ
GİRER. VALLİ BİR KARA HABERDEN SÖPHELENEREK
BİR CİGLİK ATAR. TİTANYADA ŞAŞKIN BİR HALDE ÇO-
CUGUN YÜZÜNE BAKAR.

BAYA BİR SEYİMİ OLDU?

HAYIR, MATMAZEL! BAY
GECEYİ AV KULÜBESİN-
DE GEÇİRECEK. BU HA-
VADA GERİ DÖNMİYİ GÖ-
ZÜNE YEDİREMEDİ. BENİMLE
HABER GÖNDERDİ.

KARISINDAN UZAK KALMAK İÇİN
İYİ BİR MAZERET. GEÇEN HAYIR-
LI OLSUN VALLİ. SEN BENİM
YERİME MARSELLAYI ÖPLÜVER.

VALLİ ODASINA
GİRER HAYRETLER
İÇİNDE KALIR.
MARSELLA YATA-
ĞINDA YOKTUR.

MARSELLA YOK.
BÖYLE BİR GECE-
DE NEREYE GİT-
NİŞ OLABİLİR?
AH ZAVALLI GİDO,
NE DİYE BU EVİN
İÇİNE GİRDİN?
ŞİNDİ MARSELLA-
NIN İNTİKAMIN-
DAN TİTANYA-
NIN BENCİLİ-
GİNDEN VE BE-
NİM AŞKINDAN
NASIL KURTULU-
CAKSIN?

SABAH OLMUŞTUR. KENDİSİNİ
ALIKOYMIYA ÇALISAN GLOKODAN
MARSELLA AYRILIR.

ARTIK SENSİZ YAŞIYAM-
YACAGINI ANLAMIYORMU-
SUN MARSELLA? SENİ
BİR DAHA NE ZAMAN
GÖRECEĞİN CANIM?

SENİ HER GECE
GÖRMER İSTERİM GLO-
KO. BEN SENİN YANINDA
KALIP SAKIN BİR HAYAT SÜ-
REN BİR KARI OLMAK DİYEN
ZİYADE KOLLARINDA TIT-
RİYEN BİR SEVGİLİ OLA-
RAK KALMAK İSTİYORUM.

BEN SENİNLE EVLENMEYİ DÜŞÜ-
NÜRKEN BÖYLE GÜNAHKARLAR GİBİ
AŞKIMIZI HERKEZDEN SAKLAMAK
BİR DELİLİK OLUYOR.

BENİ DİNLE KORI-
DORDAKİ SON PEN-
CEREYİ BİLİYOR-
SUN. BAĞCEN PEN-
CEREYE KOLAYCA
TIRMANILIR. BU
SÜRETLERİ HERGE-
CE YANINA GELİ-
RİN.

MARSELLA O ODA
ANNENİN SON ZAMAN-
LARDA YATTIĞI ODA DE-
ĞİLMİYDİ? YAPACAGIM HARE-
KET ONUN RUHUNA KARŞI
HÜRMETSİZLİK OLMAZMI?

DEMİR SEN RUHLARDAN
DA KORKUYORSUN? NE Tİ-
HAF ERKEKSİN? İHTİRAŞIN
GÖZÜ BÖYLE ŞEYLER GÖR-
MEZ. HERGECE PENCEREYİ
AÇIK BIRAKACAGIM GLOKO
ALLAŞARLA-
DİK!

MARSELLA
ODASINA
GİRDİĞİ ZA-
MAN SABA-
HIN ERKEN
SAATİDİR.
VALLİ HE-
NÜZ VAT-
MAHIŞTIR.
MARSEL-
LA'NIN SE-
Sİ HÜS-
TEHİZİ VE
TAVIRLA-
RI KÜS-
TAKCİDİR.

GECEYİ
NEREDE GEÇİRDİN
MARSELLA?

BU SENİ İL-
GİLENDİRİRMİ?
TAHNİNE DENİ-
YORMUSUN? İ-
LAHI BİR GE-
CE GEÇİRDİM.

ARKASI VAR.

Pozantılı

MEHMET

M. YAMAN

Başını getirene beş yüz lira verilecekti amma, kimin haddine kalmış. Herif uçan kuşu vuruyor, karıncanın ayak sesini duyuyor, pire gibi, oradan oraya sırayor, sarıldığı yerde sırta kadem basıyordu.

Ele geçerd, geçerd amma köylüler başlarını belâya sokmamak için, suya sabuna dokunmuyor, bir, iki koyunun, bir iki somunun gitmesine göz yumuyorlardı.

Bir asker kaçağı idi. Tam bir yıldır peşinde bölük bölük jandarma dolaşmasına rağmen, posta kamyonlarını basıyor, tek başına yollar kesiyordu. Haraca kestiği bölgede yolcu geçmez, kuş uçmaz olmuştı.

Adının Rıdvan olduğunu söyleyen kırkılık bir tüccar, mal satın almak için kasabaya gelince, iki hafta kadar kalmış, su yerine para harcamıştı. Başka kimsede para yokmuş gibi, bir kahveye bir yüzlük bozdurmağa kalkıyor, cüzdanını karıştırırken beş yüzlükleri yere düşürüyordu. Onun bu bol parasını görenler:

— Şu herif bir Pozantılı'nın eline geçerse! diye söyleniyorlardı.

Pozantılı Mehmet, ortalığı haraca kesen, gözü kanlı, sırtı mavzerli, eli bıçaklı hayduttu.

Bay Rıdvan kasabanın iki otomobilinden birisinin sahibi olan Remziye, yakındaki gehre gitmeği teklif ettiği zaman şoför başını salladı:

— Pozantılı'nın kasabada adamları vardır. Sizin su yerine para harcadığınızı ve yanınızda çok para bulunduğunu haber vermişlerdir. Sizi anadan doğma soyar, belki de öldürür.

Tüccar inat etti. Kahvedekiler de duydu. Kimseden korkusu olmadığını söylüyor, hem de akşam karanlığında yola çıkmak istiyor:

— Yarın gideceğiz, sana bir yüzlük var, diyordu.

Çıkarıp yüzlüğü de ortaya koydu. Zavalı Remzi külüstür maktinesiyle bu parayı bir ayda güç kazanıyordu. Yüzlüğü zorla şoförün cebine atan tüccar:

— Hele bu gece bir düşün, yarın da düşün. Gitmezsen yine sende kalsın para, dedi.

O gece sarmas dolaş yattığı yüzluge pek ısınan Remzi, ertesi gün arabayı kahvenin önüne çekti. Gündüz, göziyle gitmek istiyordu. Bir kahve, bir tavla derken Rıdvan akşam ezanı vaktini buldu. Sonra da:

— Lâkırdıya daldık, her ne ise. Yolcu yolunda gerek.

Diye otomobile bindi. Ve rengi sararmış olan şoföre:

— Çek bakalım aslanım, dedi.

Kasabadan çıkıp da vadiye yaklaştıkları zaman karanlık bastırmış-

tı. Remzinin okumadığı dua, adamadığı adak kalmamıştı. Fakat bütün bu dindarlığına rağmen bir dönemde ılık gibi bir ses duyuldu:

— Eğlen bakalım!

Pozantılı Mehmet, yolun ortasında belirmişti. Tüfeği de doğrultmuş yaprak gibi titreyen şoförden ve otomobilin içindeki tüccardan gözünü ayırmıyordu.

— Karşıma dikilin bir yol.

Şoför bu emre can attı. Tüccar da para valizini bir elinde tutarak yolun üzerine doğru ilerlerken:

— Pozantılı Mehmet dedikleri sensin ha aslanım, dedi. Dedikleri kadar da var hani. Kapı gibi delikanlısın maşallah.

Pozantılı bağırdı:

— Çok dirlanma ülen. Vir o çantayı bana.

Tüccar valizciği ona doğru attı. Fakat susmadı:

— İçinde beş bin lira var. Zaten taşımaktan usandım. Helâli hoş olsun. Daha ihtiyacın varsa vereyim de para hatırı için dağ başlarında bekleme. Canına yazık.

Pozantılı gışalamıştı. Otomobilin fenerleri önünde, tüccara dikkatle bakıyordu. Ne para babası adandı bu. Yine söylenmeğe başlamıştı:

— Koyun toplamağa gidiyorum. On yedi bin lira da cüzdanda var. İstiyor musun?

Sorulur mu? Pozantılı sokulmuştu. Tüccar elini koyun cebine götürmüş, gışkin cüzdanı çıkartmıştı. Cüzdan elinden fırladı. Yüzlükler yerlere saçıldı. Beş yüzlüklerin tomarı lâstığıyla birlikte tuğla gibi duruyordu.

Tüccar sırttı:

— Sen soyguncusun amma beni kolay soyamazsın Pozantılı. On bin de sol cebimde ihtiyat param var. Nah işte.

Sol koyun cebine sağ elini soktu.

— Buna da on bin derler. Gözü-nü aç Pozantılı.

Bir adım daha atmıştı. Haydutla arasında bir tek adım kalmıştı. Elini cebinden çekti, sol eliyle Pozantılı'nın mavzerini bir çekişte alarak sağ elinde beliren tabancayı burnunun ucuna tuttu:

— Jandarma üsteğmeni Halil. Seni yakalamağa gelmiştim Pozantılı. Kimildanma.

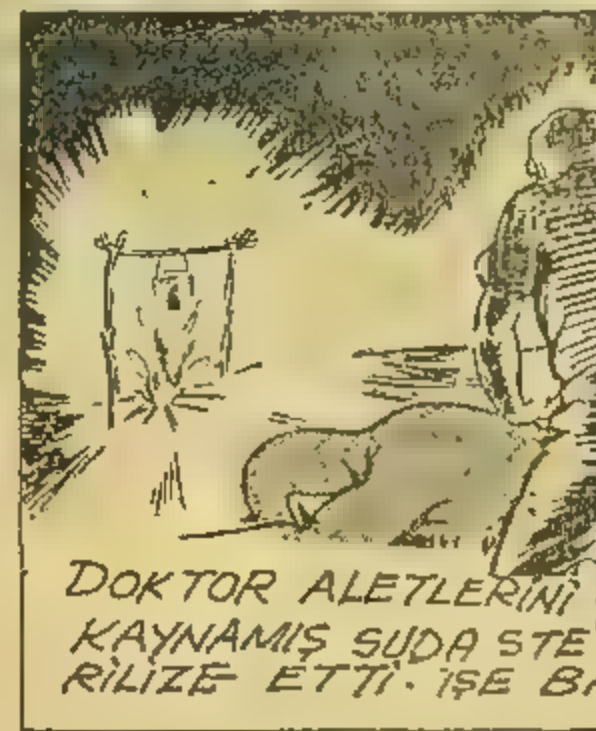
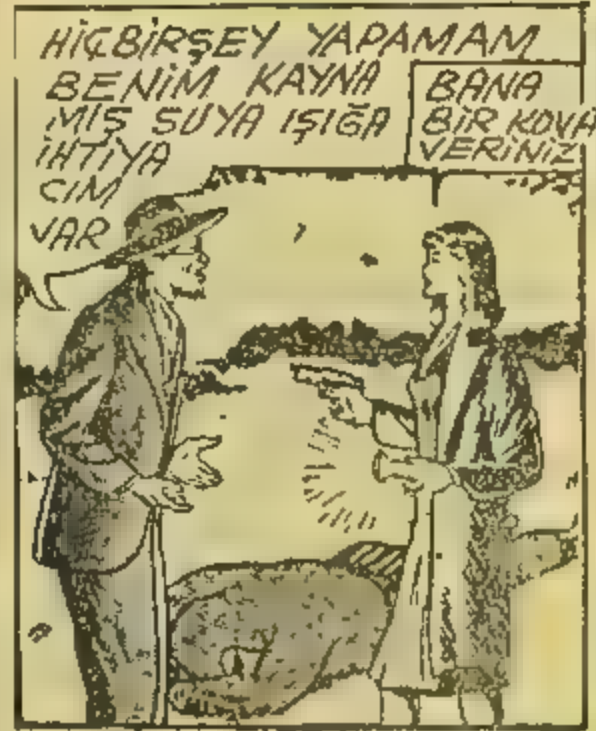
...

Pozantılı teslim olmadı. Kaçmak istedi. Fakat topuğuna yapışan bir kurşun onu olduğu yere mıhladı. Üsteğmen Halil haydudun ellerine kelepçeyi geçirip otomobile binmesine yardım ederken haykırdı:

— Oğlum Remzi, paraları toplu bakayım. Mal sandığından emanet aldım. Bir kurusu eksik olursa si-gaya çekerler adamı.

Bir yandan gözleriyle paraları sayıyor ve gulüyordu:

— Ben bu iş için harcadığım paraların hesabını vermeğe çalışayım. Sen de döktüğün kanların hesabını hazırla Pozantılı. Ava giden avlanır, derler.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 13

— 8 —

Saat gecenin biri idi. Sigarasını yakarak yatak odasında, gez-longun kenarına ilişmiş olan detektif dişlerini sıkıyordu:

— Seytan, şeytanın ta kendisi. Kaplumbağa ile şaşkın tavşan hikâyesine benzedi bu.

Sonra kaşlarını çatı:

— Azlım, sen yatak odasına girdiğimiz zaman ne gördün?

Refik dişlerini sıkı. Üstadın münasebetsizliklerinden çok utanmış, biraz da kızmıştı. Fakat cevap verdi:

— Ressam uyuyordu. Karyolanın duvar tarafında yatıyordu. Bayan Samiha da odanın ortasında, bize gürültü etmememizi işaret ediyordu.

— İyi amma sizin bu Bayan Samiha bizim arkamızda ve kapının dışında değil miydi? Önce beni ve sonra seni odaya doğru yavaşça itmedi mi?

— Evet hatırlıyorum.

— Bizden geride bulunan bu kadın nasıl oldu da odanın ortasında belirdi?

Üstadın hakkı vardı. O da biraz şaşırılmıştı. Fakat telâş ve heyecan arasında onun yanından geçip odaya girdiğini görmediğini sanmıştı. Şimdi o da düşünüyordu. Kapının önünde bulunan iki erkek yolu kesmişti. Genç kadın sanki bir ruh gibi süzülüp ve odanın ortasında belirmişti.

— Anlaşılmaz gey, dedi.

— Yukarı katta gürültü de duy-dun?

— Evet.

— Ben salona girdiğim zaman bir gölge odaya geçti.

— Siz benden fîrdeydiniz. Bunu farketmedim.

— Evet böyle oldu.

— Kapının tabanca topuzunun bana yumuşak bir şekilde mukavemet ettiğini biliyorsun. O odanın içinden bu topuzu sımsıkı tutarak kapının açılmasına mâni olmak istiyordu.

— Fakat Bayan Samiha benim yanımdaydı. Siz, ben ve o bir aradaydık. Yeni gelmişti yanımıza. Siz de bir şeyler söylüyordunuz.

— Evet. Ben de böylece bir an kadar vakit kaybettim ve kendisiyle meşgul oldum. Sonra kapıyı açtım. Bu defa kolayca açıldı. Fakat arkasına bir vazoyu koymuştum. Odaya da de çevik bir hareketle açık pencereden balkona atılmıştı. Oradan da bizim boş bıraktığımız odaya geçti ve pencereyi kapattı.

Refik düşünüyordu:

— Bütün bunlar olabilir. Fakat aksini de düşünmeli. Siz kapının birisi tarafından tutulduğunda aldanmış olabilirsiniz. Eğer içeride birisi olsaydı kurtuluşu bu kadar hinde bir ihtimalli bir ümlde bağ-lamazdı.

— Dolandırma zihnim. Şimdi Sana ne diyorum. Benim konuşma sırasındaki durgunluğumdan istifade ederek vazoyu kapının arkasına çekti ve pencereden kaçtı. O sırada sen de kırılan vazodan başındaydın. Ben pencereye koştum, Balkona çıktım. Odaya geçilecek olan diğer

pencereye geldim. Eğer o pencere-den odaya kaçmamış olsaydı, beni, gayet soğuk olarak karşılayacak, boş bıraktığımız odadan oraya geçmiş gibi yapacak ve bu sırada öteki kaybolacaktı.

— Öteki hangisi üstad?

— Bu evde iki adet Samiha var oğlum. İkisi de birbirlerine tama-

Salonun elektriği yanmadı. Ber-rak ve çılgın kahkaha tekrar akset-ti. Ses salonun bir ucundan geliyordu.

Tuğrul karanlığa rağmen oraya koştu. Bu defa kahkaha merdiven-lerden doğru geldi. Detektif durdu. Bütün dikkatiyle etrafı dinledi.

Refik içinde ışık yanan odanın

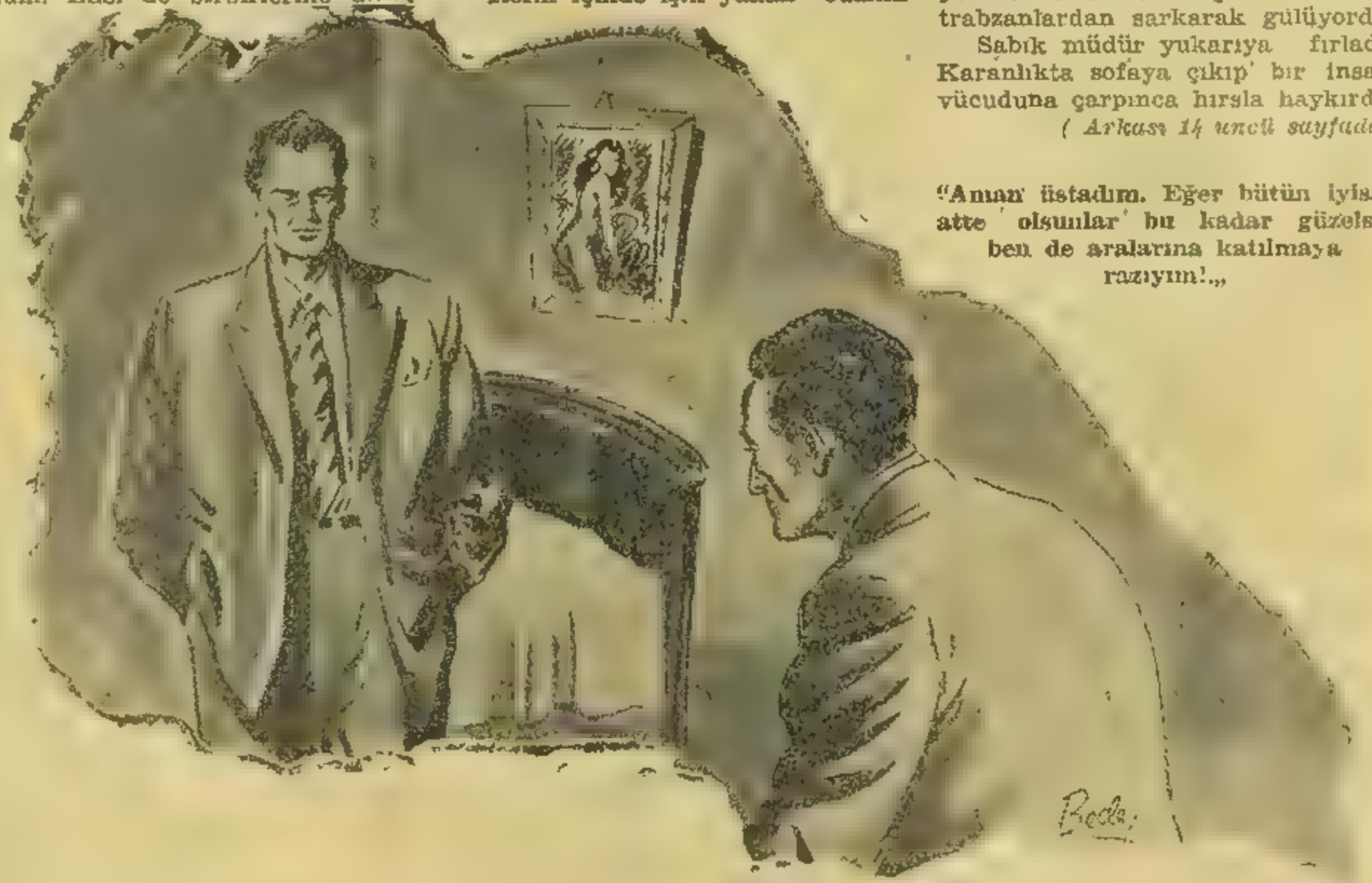
kapısında korku ve hayret içinde dımdık duruyordu.

Üstad bu defa merdivenleri dik-katle indi. Hep ayak seslerini din-liyor ve gürültü etmekten çekini-yordu.

Merdivenin alt basamağını bul-duğu zaman yukarıdan o kahkaha yeniden aksettii. Genç kadın sanki trabzanlardan sarkarak gülüyordu.

Sabık müdür yukarıya fırladı. Karanlıkta sofaya çıkıp bir insan vücuduna çarpınca hırsıyla haykırdı: (Arkası 14 uncu sayfada)

"Aman üstadım. Eğer bütün iyisa-atte olsunlar bu kadar güzelse, ben de aralarına katılmaya razıyım!.."

Ufacık Hikâye

İhbar Mektubu

Banger Sullivan, can sıkıntısıyla ayağa kalktı. Kendi kendine söyleniyordu:

— Demek Sidham da hırslı-zın biriyim ha? Olur şey değil!

Sidham, iki senedir vezne da-iresinde defterleri tutuyordu. Az önce bangere postadan bir mektup gelmişti. Açıp okuyunca dehşet içinde kalmıştı. Bu mektupda Sidham'ın, eski do-landırıcılardan olduğu şimdi de müessesenin defterlerini hi-leli heaplara doldurduğu yazı-lıyor ve en sonunda deniyordu ki:

"Sidham'ın defterlerini giz-lice bir kontrol ettirirseniz siz-den ne kadar para çalmış oldu-ğunu derhal göreceksiniz!.."

Sullivan, bu tavsiyeyi iki et-tirmeyerek derhal maiyyetinde-ki hesap mütebassıslarından iki-sini çağırttı. Mesai saatleri ha-ricinde Sidham, evine gidince def-terlerinin adamakıllı bir teftişten geçirilmesini ve bu teftiş sırasın-da Sidham'a hiçbir şey hissetti-rlmemesini emretti.

★ ★ ★

Müfettişler, defterleri her akşam ele alarak bir ay sıkı bir kontrolden geçirdiler. Neti-cede şefe verdikleri raporda şö-yle diyorlardı.

"Vardığımız kanaate göre Mister Sidham, değil bir san-tim açık vermek, defter tutmak-taki intizam ve emniyeti baki-mundan müessesemizde bir eşl daha bulunmayan bir memur-dur.."

Sullivan raporu okuyunca fevkalâde memnun kaldı ve ken-di kendine:

— Zavallıya iftira etmişler demek ki.. diye söylendi. Boşu boşuna şüphelendik ondan. Ma-mafih iyi oldu. Bu kadar mun-tazam bir adam, böyle ufak işler-de çürümemeli.. Kendisini he-men başveznedarlığa tayin ede-yim!..

★ ★ ★

Sidham, baş veznedar tayin olunduktan, dört ay sonra 50 bin İngiliz lirasıyla birlikte or-tadan kayboldu.

Sullivan baş veznedarını ha-rıl harıl araştırırken Sidham da Cenup Amerikaya giden bir ge-minin güvertesinde şu hikâyeyi anlatıyordu.

— Baktim ki müessesede çürüyüp gideceğim.. Kendi a-leyhimde bir ihbar mektubu ya-zarak nazarı dikkati üstüme çektim.. Maksadım, para ile oy-nayabileceğim bir mevkie ta-yin edilmektir. Başveznedar ol-duktan sonra durur muyum ar-tık orada?..

Bahis!

Nakleden: A. B. CANGİL

Sam Loftin'le Teddi Swift otel penceresinden dışarıya bakıyorlardı. Hava sıcaktı ve can sıkıntısı berbattı. Vakit öğleye yaklaşıyordu. Birden Teddi:

— Sam, dedi, vakit nasıl olsa geçmek bilmiyor... Gel seninle bahse tutuşalım...

Sam, ağzındaki çikleti, pencereden aşağıya savurdu:

— Tutuşalım!. Neye ve nesine!.

— Bak Sam, sen pencerenin sağında duruyorsun, ben de solunda.. Şimdi sağ taraftan biri gelirse sen kazanacaksın, sol taraftan biri gelirse ben.. On dolarına, var mısın?.

— Varım!. Bu saatte ve öğle sıcağına kimsenin geçmiyeceğine de ayrıca beş dolarına bahse girerim.

— Ben de geçecek diyorum!. Etti on beş dolar!

Onlar, bu sözleri konuşmaya kadar saat de on ikiye gelmiş olmalıydı. Kaymakamlık dairesinin büyük saatinin:

— Dan! Dan!. Dan!.

İlari, on ikiye belli ettiği sırada meydanın solundan doğru ihtiyar kaymakam Hopkins de belirivermişti. Teddi hemen elini uzattı:

— Sökül on beş doları!. Bak, sol taraftan kaymakam geliyor!.

— Allah kahretsin moruğu.. Bu sıcakta sokakta ne işi varmış?.. On beş dolardan etti beni...

Sam on beş doları uzatırken Teddi:

— Oğlum, diye devam etti. İnsanda kafa işlemeli kafa!.. Kaymakam Hopkins her gün tam saat on ikiye bir kala dairesinden çıkıp evine gider.. Okadar muntazam adamdır.. Ben bunu biliyorum...

— Bilmişsin de ne olmuş?.

— Hiçç.. On beş dolar kazan-dım!. Bizim kaymakam 'saf' adamdır da ha... Sen şimdi öğle sıcağı diyorsun değil mi? Ben gitsem ona desem ki şimdi öğle değil, gece yarısıdır. Hemen eline feneri alıp sokağa öyle çıkar...

Sam bir kahkaha attı:

— Haydi haydi!. Fazla savurma!. Koskoca kaymakamı kandırabilir misin? Kime yutturuyorsun bunu?.

Teddi kısa kesti:

— Bahse girer misin Sam? Hem bu sefer öyle on beş dolarla kurtulamazsın..

— Girerim vallahi!. Ne olursa olsun girerim!.

— Öyleyse yarın öğleyin kaymakamı elinde fener, ortalıkta gezerken göreceksin!.

Ertesi günü saat bir sularında Teddi, kaymakam Hopkins'i ziyarette gitti:

— Gün aydın Hopkins!. Ne hava, ne hava?.

Kaymakam, delikanlının yüzüne baktı:

— Nasıl ne hava?

— Rüzgârı söylüyorum canım!.

Hopkins, pencereden baktı. Sonra «Acaba delirdi mi?» gibilerden Teddi'yi süzdü:

— Hani rüzgâr be evlâdım?.. Ben burada sıcaktan bunahıyorum. Sen de bana rüzgârdan bahsediyorsun.. Yoksa işin alayında mısın?.

Teddi hemen atıldı:

— İsterseniz bahse girelim Mister Hopkins... Buradan çıkarken elinize yanmış bir fener alın; eğer söndürmeden eve kadar giderseniz size elli dolar veririm...

Hopkins, bu ucuz kazanca bayıldı:

— Kabul!.. Elime bir fener alıp yakacağım ve söndürmeden eve kadar gideceğim.. Fener sönmese gözünün yaşına bakmadan elli doları alırım ha...

Teddi:

— Derhal Mister Hopkins, derhal! dedi.

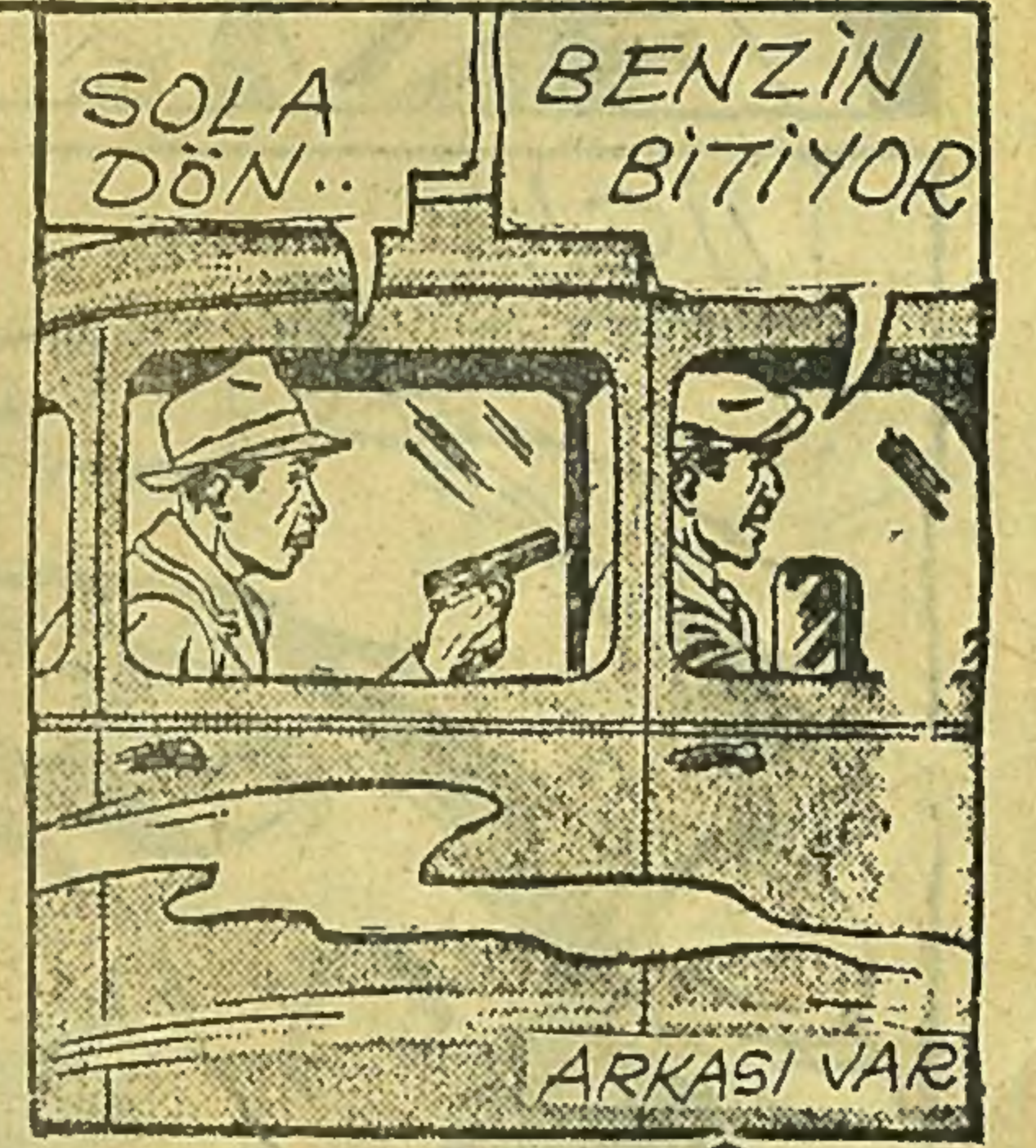
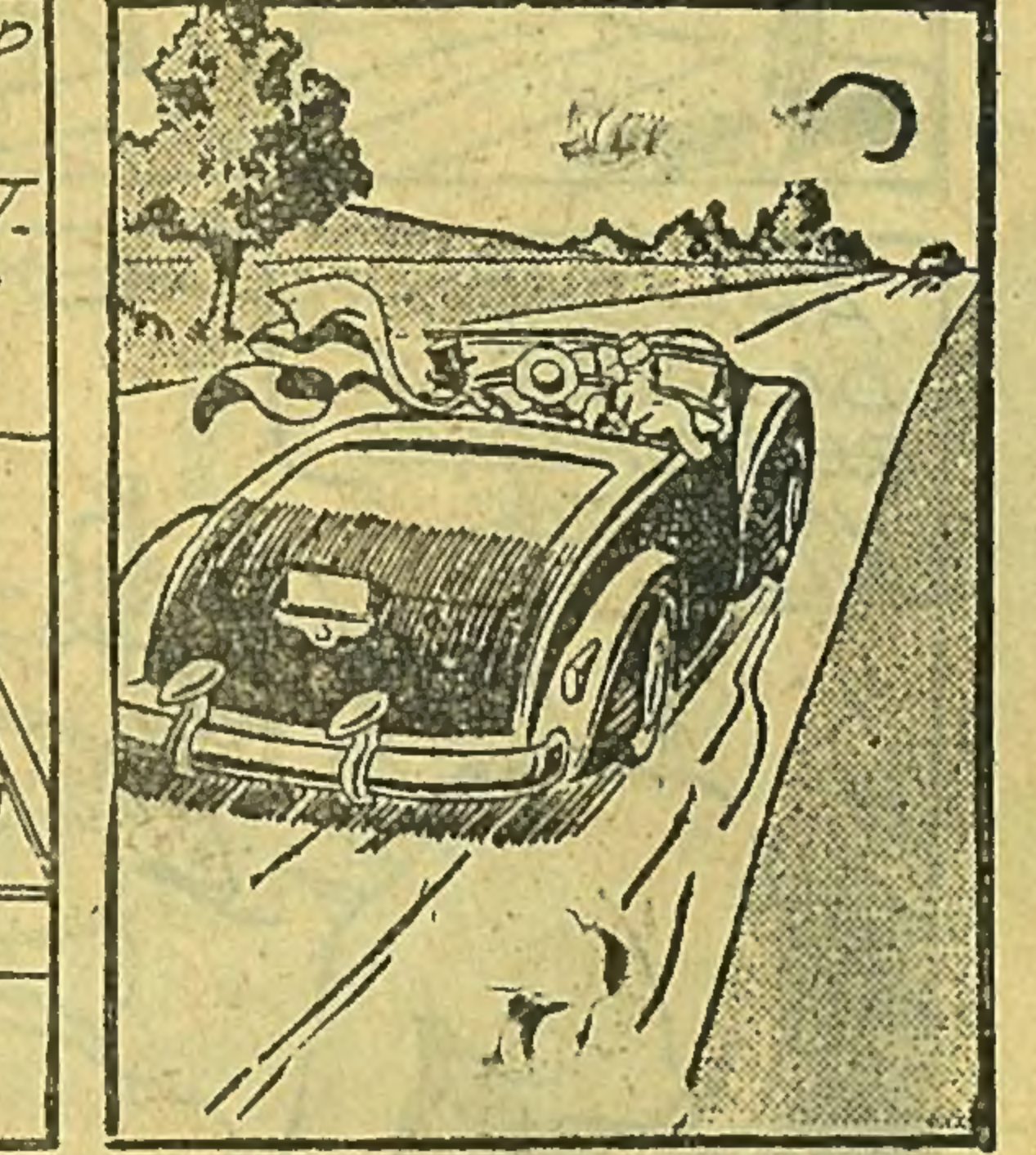
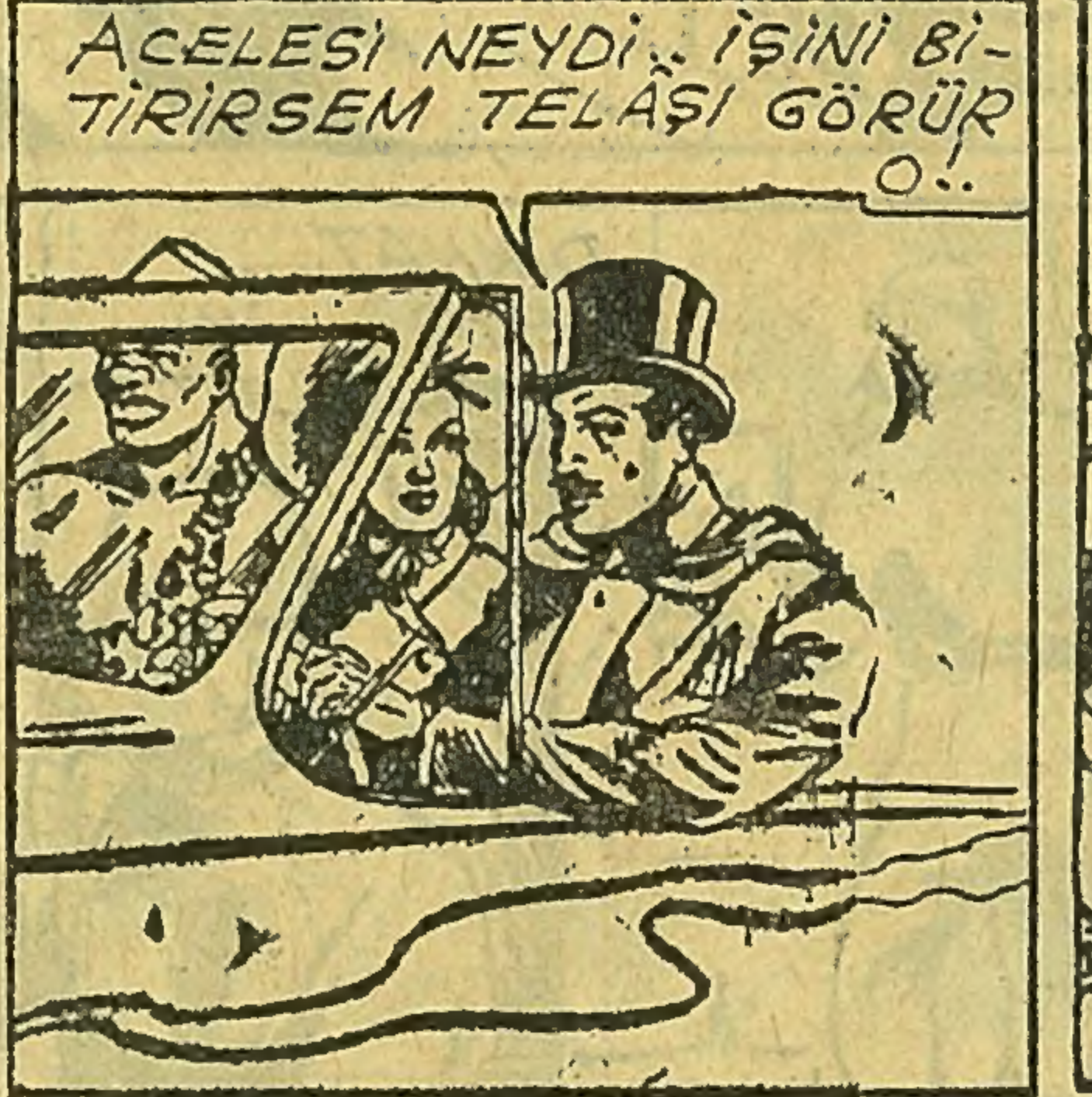
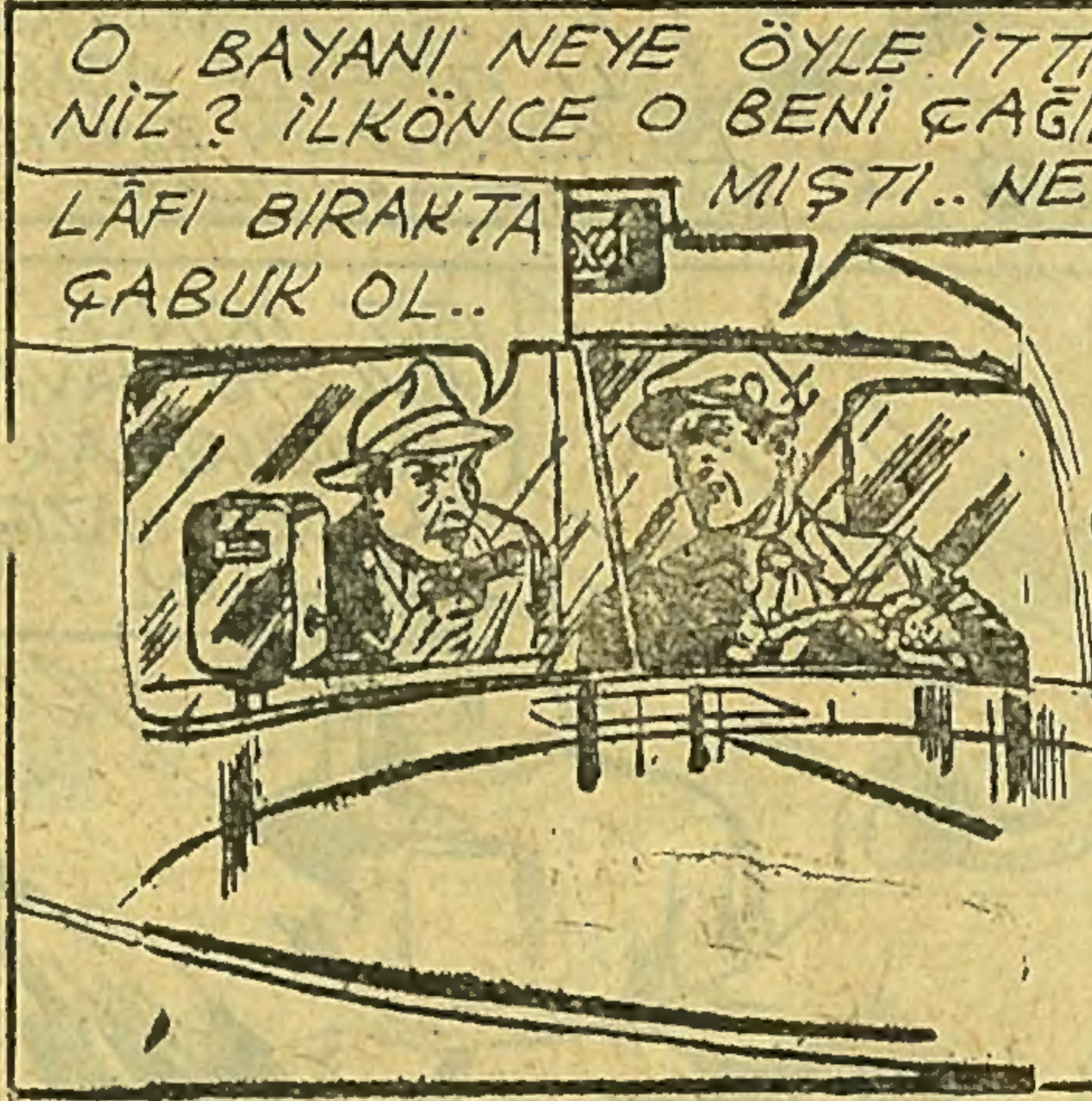
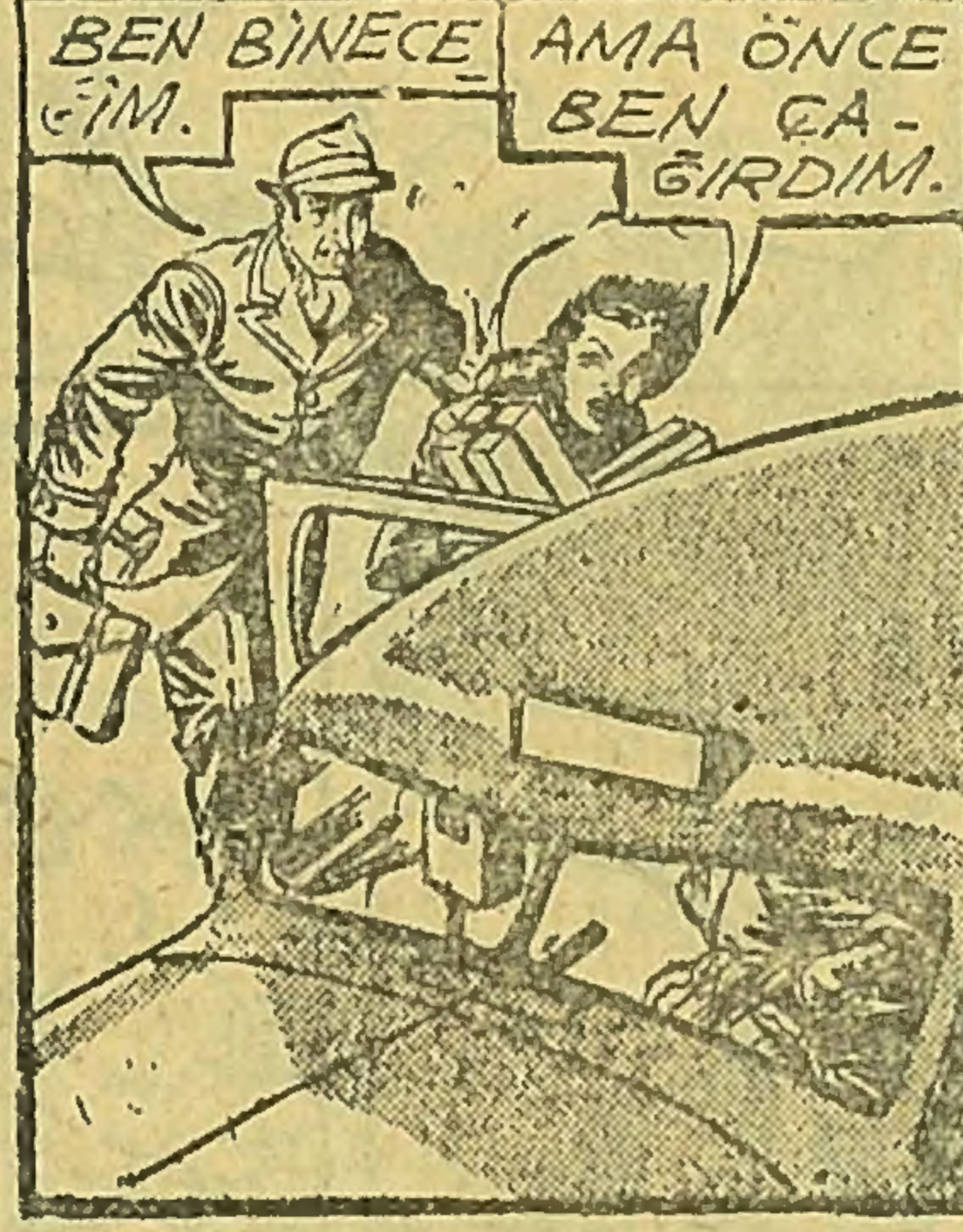
Saat tam on ikide otelin penceresinden bakan Sam, kaymakamın elinde bir fener, bin bir ihtimalla meydanı geçtiğini görmesin mi?.

— Gitti bizim beş yüz dolar! diye bağırırmaktan kendini alamadı.

Hopkins, evine feneri söndürmeden varınca Teddi'ye döndü:

— Ver parayı!

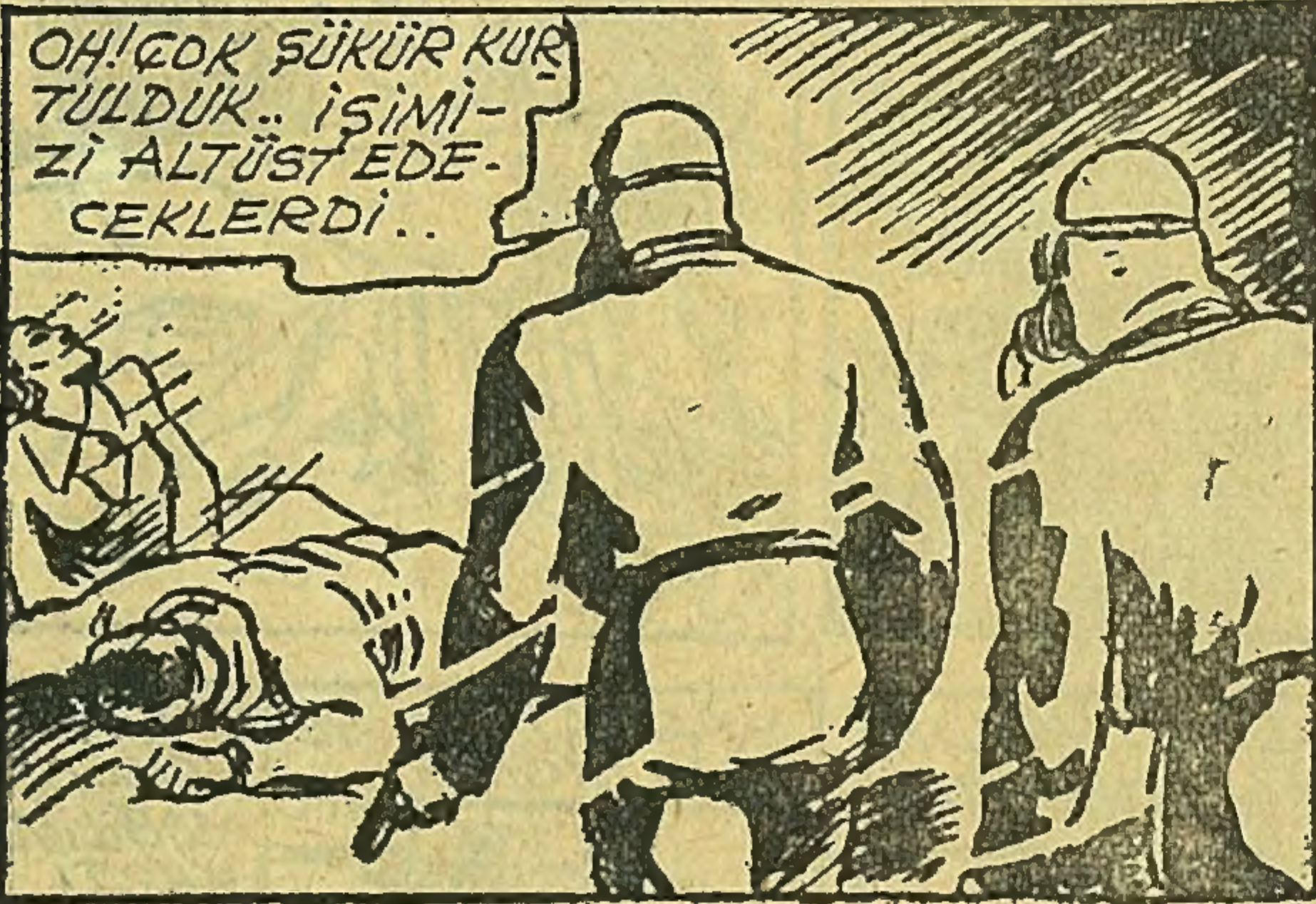
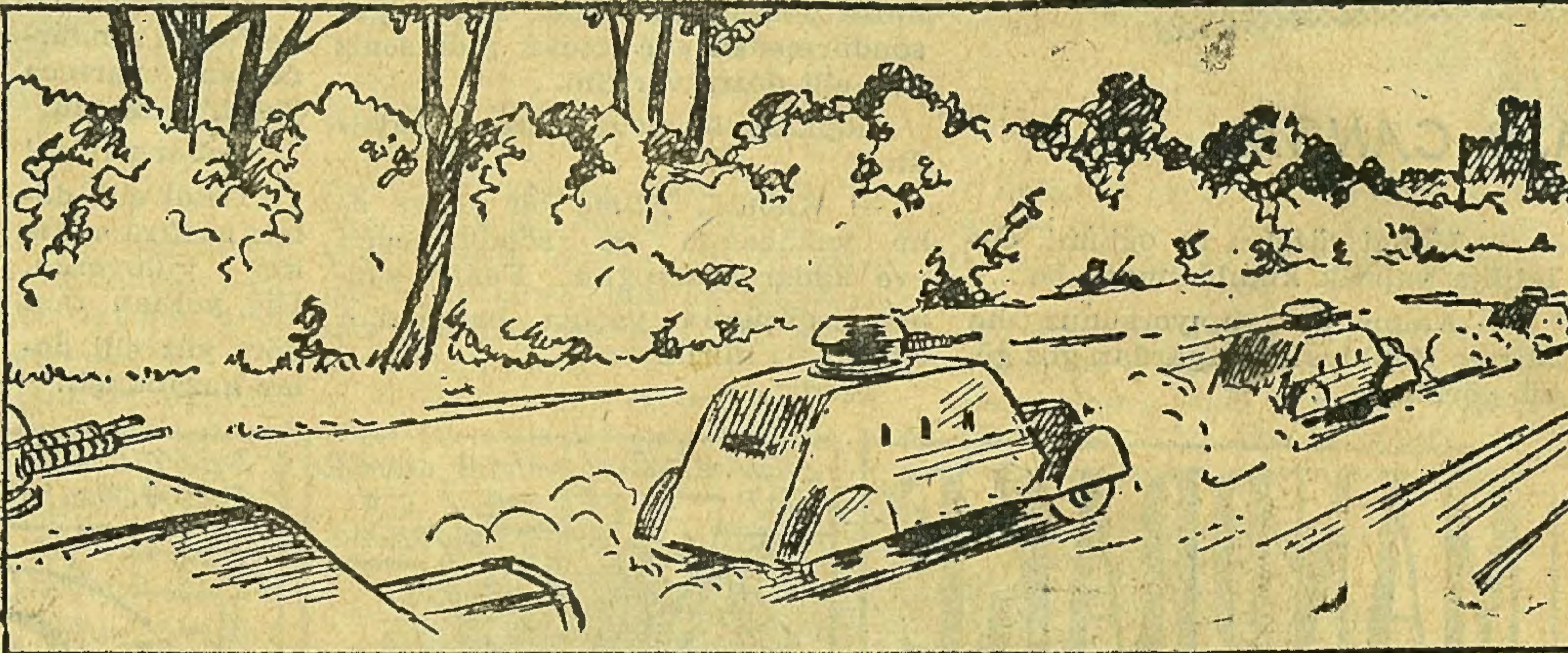
Teddi elli doları uzatırken kıs kıs güliyordu. Hiç yoktan tam dört yüz elli dolar kazanmıştı.

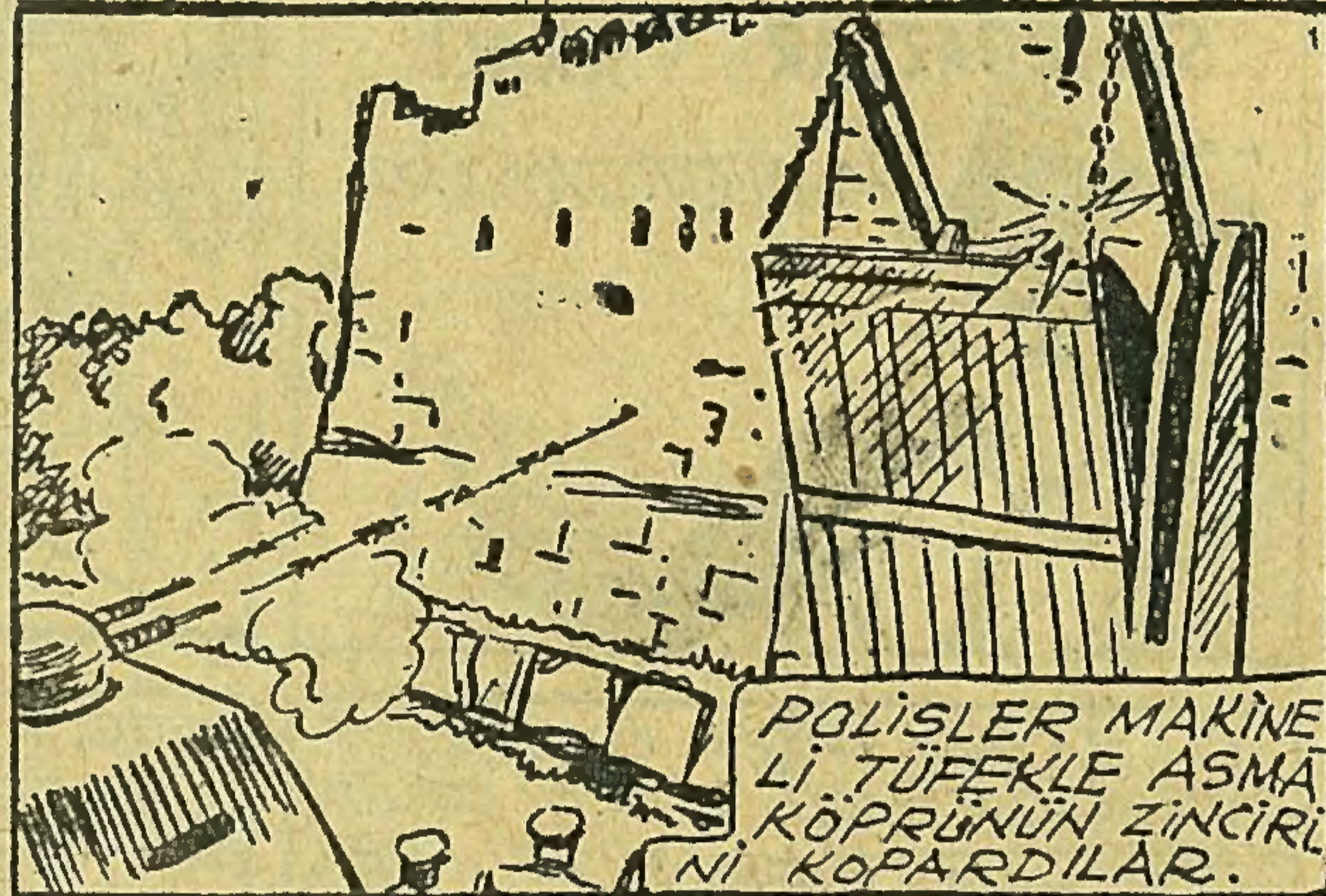
KARA ALI HORTLAKLI KALE

ALININ KISA HA-
BERİ BÜ-
TÜN PO-
LİS TEŞ-
KİLATINI
HAREKE-
TE GE-
TİRDİ.

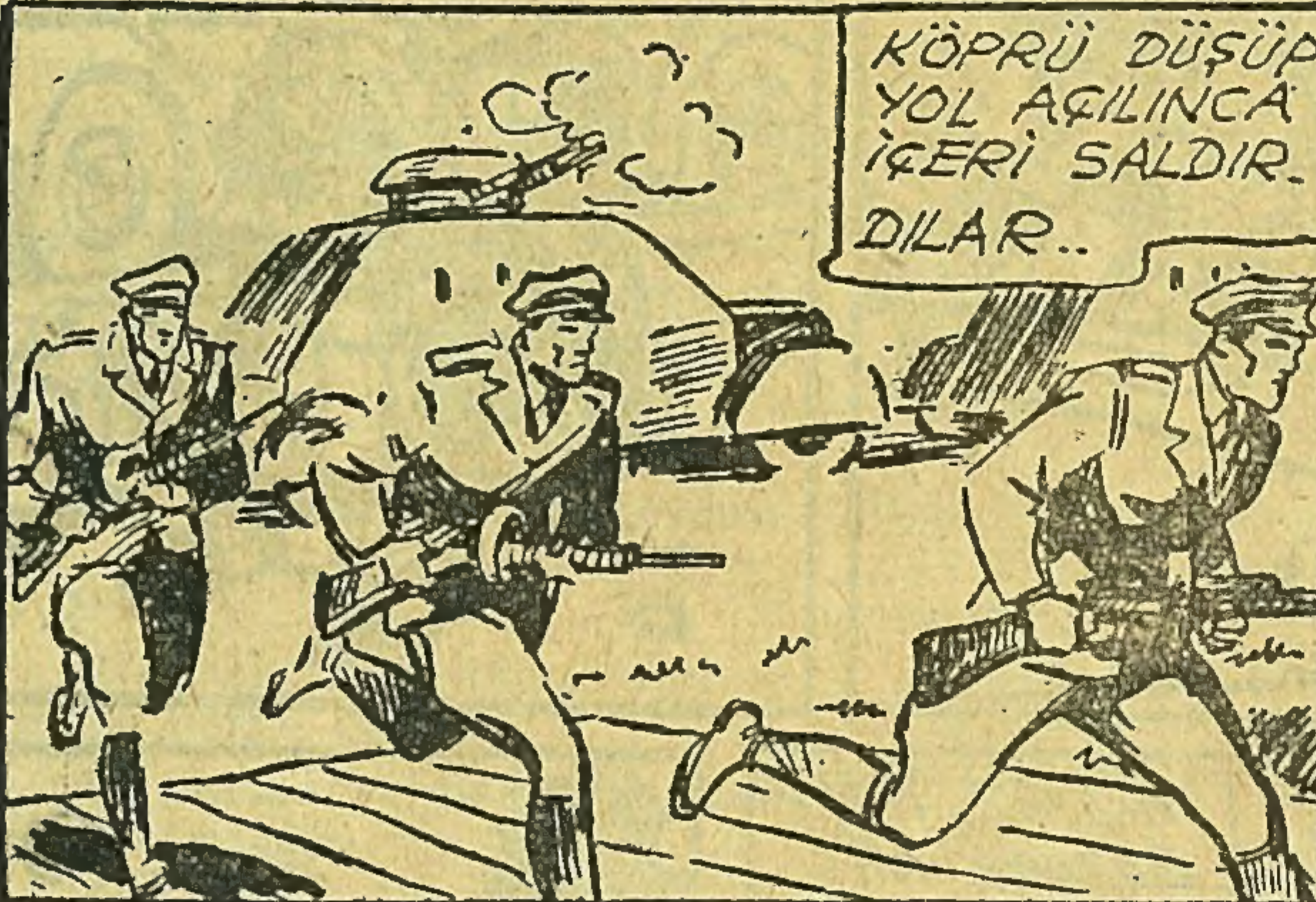
13

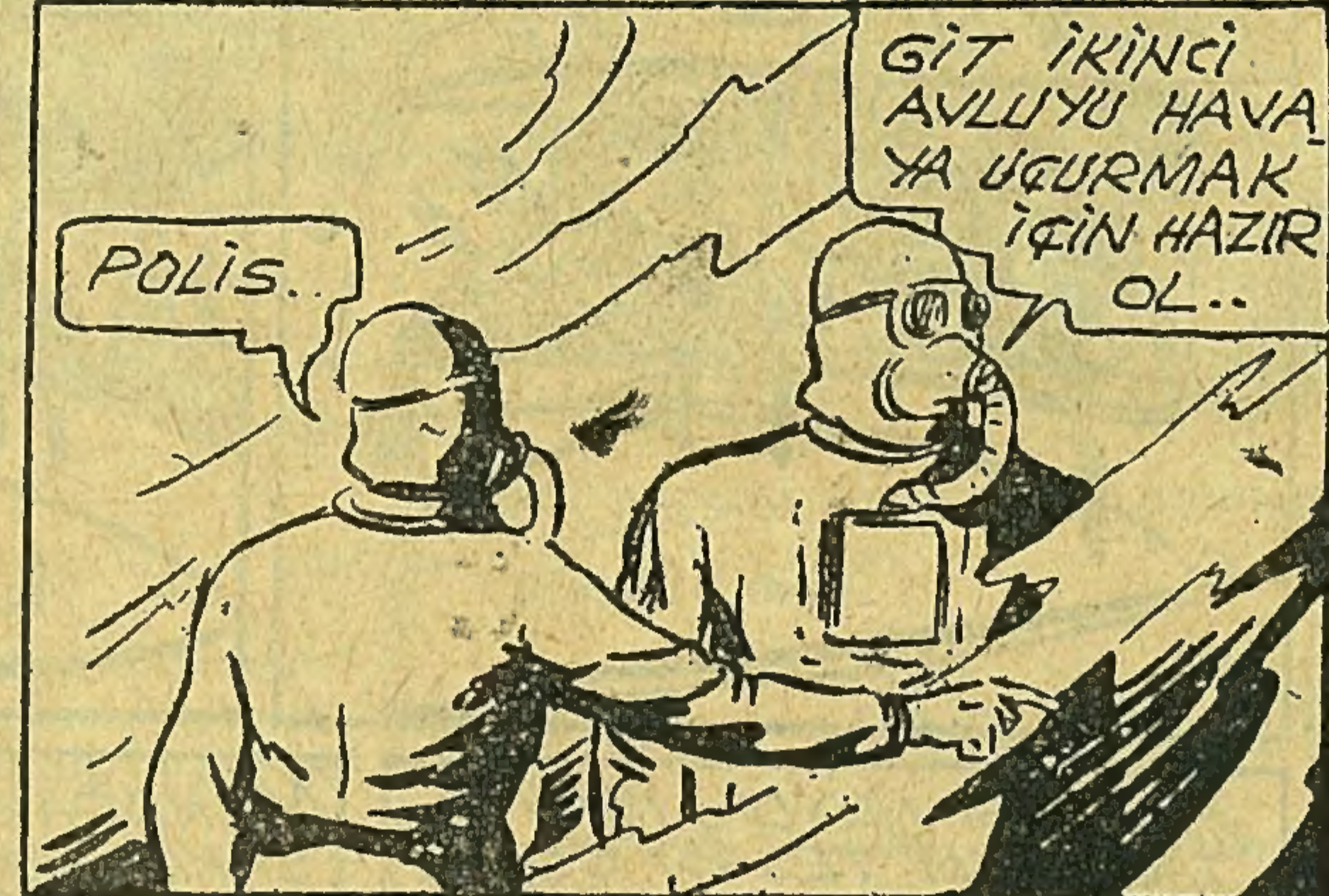
OH! ÇOK ŞÜKÜR KUR-
TULDUK.. İSİMİ-
Zİ ALTÜST EDE-
CEKLERDİ..

POLİSLER MAKİNE-
Lİ TÜFEKLE ASMA
KÖPRÜNÜN ZİNCİRİ-
Nİ KOPARDILAR.

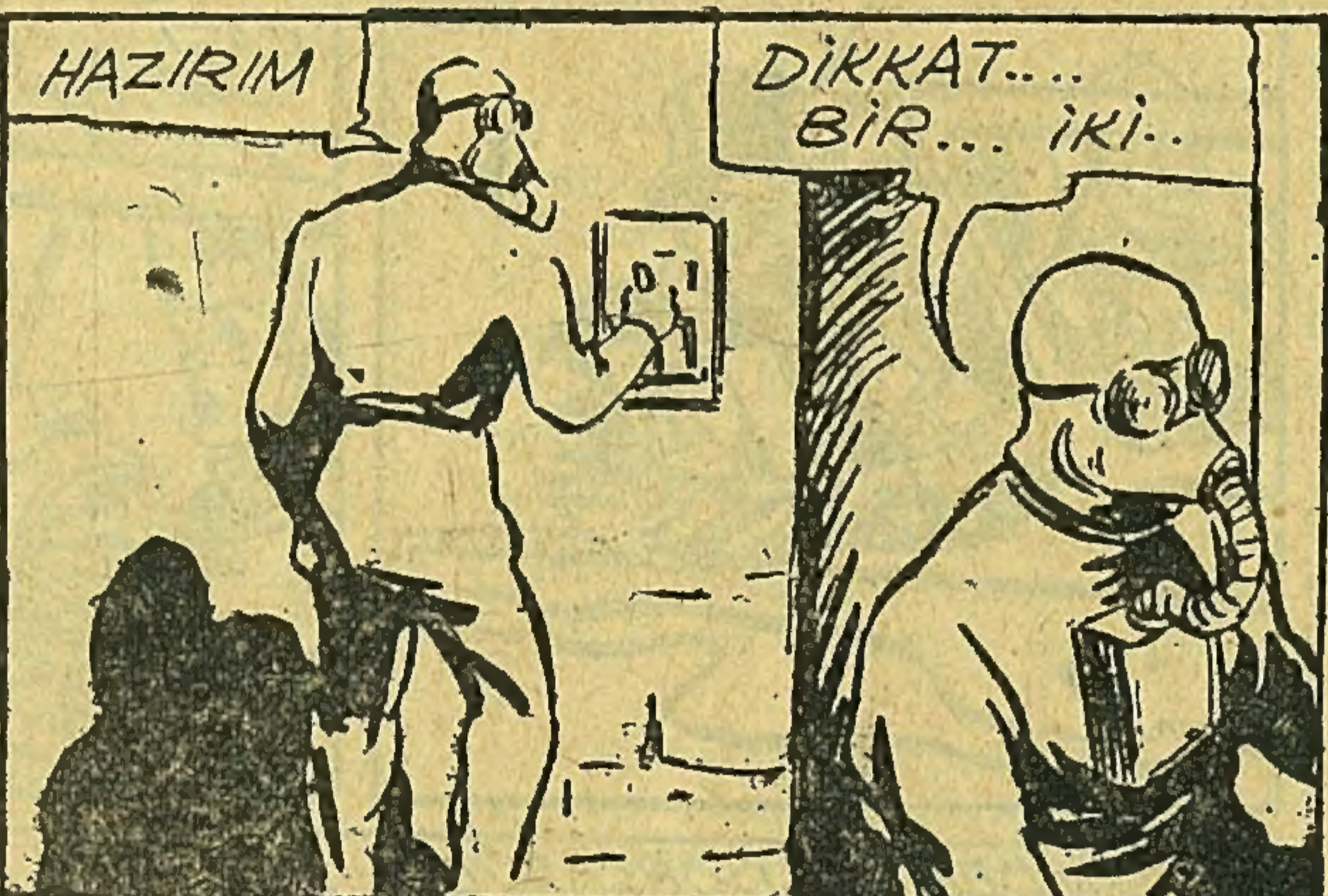
KÖPRÜ DÜŞÜP
YOL AÇILINCA
İÇERİ SALDIR-
DILAR..

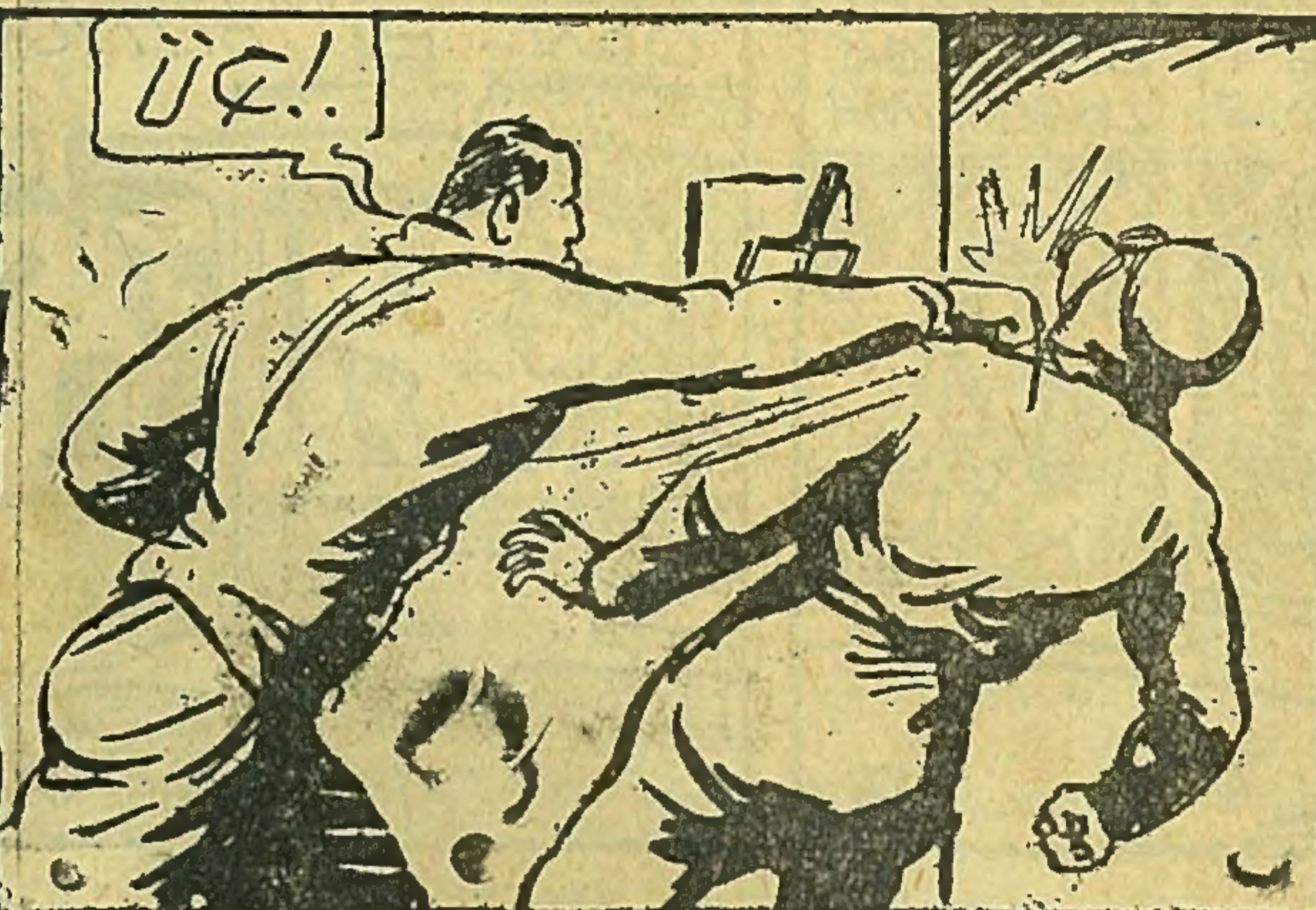
GİT İKİNCİ
AVLİYUYU HAVA
YA UÇURMAK
İÇİN HAZİR
OL..

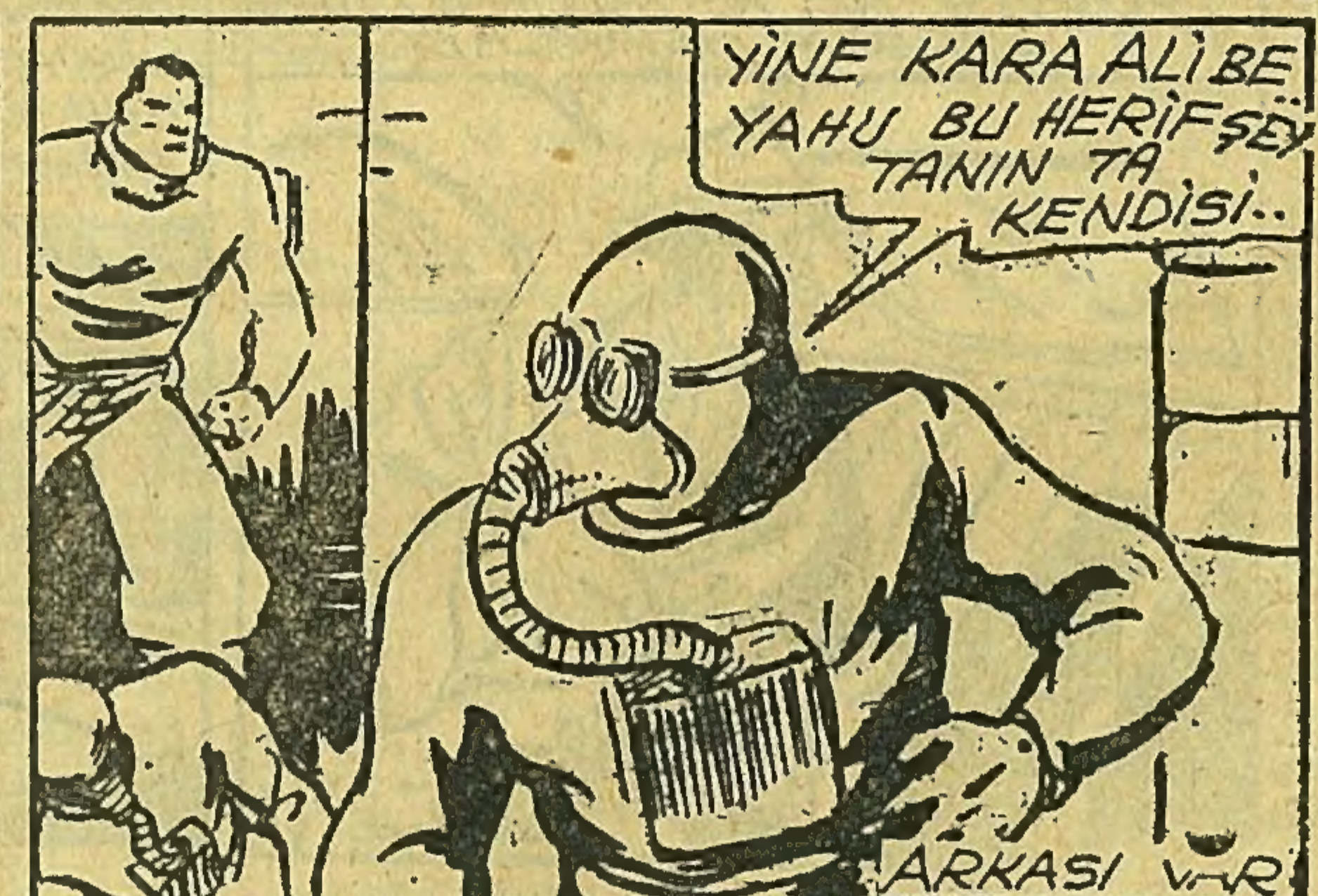
ARKADAŞLARA
DA HABER VE-
RELİM. HERKES
VAZİFESİNİ
BİLSİN..

HAZİRİM DİKKAT...
BİR... İKİ..

ÜÇ!

YİNE KARA ALİ BE-
YAHU BU HERİFŞEY
TANIN TA
KENDİSİ..

ARKASI VAR

İYİ SAATTE OLSUNLAR

(12 nci sayfadın devam)

— Hah, yakaladım seni.
Fakat Refik haykırıyordu:
— Aman üstadım, kemiklerimi
kıracaksınız.

Yüzünden terler boğan Detek-
tif:

— Hay Allah müstahakkını ver-
sin, diye haykırdı.

Onun sesine uzaklardan gelen
o tatlı kahkaha cevap verdi.

Ertesi sabah bahçede, kahvaltı-
dan sonra sabık emniyet müdürü,
yüzü soluk ve keyifsiz bir halde bu-
lunan Ressama bir haber verdi:

— Bizim Bay muavin bu sabah
erkenden gitti. Takip emekte bu-
lunduğumuz bazı işler var. Sayın
bayana da biraz önce Refik'in kah-
valtıda bulunmamasının sebebini
böylece bildirmiştim. Şimdi bir da-
kika kadar sizinle görüşmek istiy-
orum.

Üzgün, soluk ve düşünceli bulu-
nan Ressam:

— Buyurun, dedi.

Tuğrul pek ağırlaştı. Sesini net
bir hale getirdi:

— Size sekiz gün içinde muhak-
kak katı bir şey söyleyeceğimi pe-
şin olarak bildirmiştim. Verdiği
sözü tutan bir insan olmaklığım do-
layısıyla...

Ressam ıstırap içinde fakat ses-
sizce, aynı zamanda belli etmeden
kıvranıyordu. Duyduğu manevî aci-
dan gözleri dolarak:

— Henüz bir şey anlayamadı,
değil mi? dedi.

Tuğrul azıcık sertleşerek:

— Hâdisenin ruhu anlaşılmalıdır
efendim, dedi. Fakat sizi fazla mus-
tarip görüyorum.

— Evet. Niçin bilmiyorum. Bu
gece çok ağır bir uykuya daldım.
Size nasıl anlatayım, kâbus gibi,
kara bir yığın halinde bir uyku.
Öyle ki kendimi açamıyorum, uyu-
larım kimildamıyor, göğsümün ü-
zerinde bir tazyik var. Fakat müp-
hem bir halde sesleri duyuyor ve
hattâ şekilleri seçiyorum. Yarı ara-
lık kirpiklerimin arasından gördük-
lerim silik bir hatıra gibi. Yıllardan
beri uyumadığım kadar çok bir uy-
kuya daldım. Sabahleyin fena bir
baş ağrısıyla kalktım. Hâlâ uyumak
istiyorum.

— Sabahın serinliği, içtiğiniz
çay sizi biraz teskin edecektir.

Ressam korku içinde Tuğrula
bakarak:

— Umarım, dedi. Siz bana ka-
naatınızı söyleyiniz. Temin ederim
ki tahammülün son derecesindeyim
ve artık kendi kendimden korkmak-
tayım.

— Ortada korkulacak bir şey
yoktur. Size zekânızın hafızanızın
yerinde olduğuna yemin ederim. Ne
anormal bir düşünceniz vardır, ne
de hastalık halinde bir inanış. Siz
sizin hayatınıza bir üçüncü mahlûk-
kun karışmasından şüphelenmekte
tamamıyla haklısınız.

Ressam âdeta inledi. Yüzü bir
kat daha sordu:

— Öyle, öyle değil mi? Fakat
siz bunu hangi delillerle isbat ede-
ceksiniz? Siz bunu nasıl anladınız?

— Ben delil ve makulâtla sizi il-
na etmek taraftarı değilim. Ben
karşınıza «İşte budur» diye bir mad-
de koymak istiyorum.

— Fakat nasıl? Anlamıyorum!

— Çok basit, üçüncü şahsı tutup,
size teslim edeceğim.

— Kim, kim dersiniz bu üçüncü
şahıs?

— Çok esrarlı bir mahlûk. Çok
zeki, çok çevik bir şeytan.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

SAÇMA-
LAMA..
NE ZA-
MAN Gİ-
DİYORUZ

HEMEN ŞİMDİ..
YALNIZ, DAHA
SONRA İŞİNİZE YA-
RAYABİLMEM İÇİN
BEN GELMEYİYİM.
YOLU HARİTADA
GÖSTERİYİM

ROLAN HARİTA ÜZERİN-
DE KAMPIN YERİNİ GÖS-
TERDİ.
ORADA BULAMAZ-
SAK NEREDEN
KAÇMIŞ OLABI-
LİRLER.

ŞU-
RA-
DAN..

HERŞEYDEN
EVVEL BU YOL-
LARI TUTTU.
RACAGIM. BU
YOL NEREYE
GİDER?

HİÇBİR
YERE..
YANI İTAL-
YAYA.

İSTEDİKLERİNİ
HAKETTİN..
YARIN GEL
AL..

GELMESEM
OLMAZ MI
İŞİM VAR-
DI DA..

CANIN İSTERSE
GEL... SONRA
PİŞMAN OLURSUN

PEKİ
GELİ-
RİM..

ROLAN KURZ'UN YANINDAN
ÇIKINCA ÇILGIN GİBİ MARSE-
LİN GİZLENDİĞİ MAĞARAYA
KOŞTU. BİR YANDAN MIRILDA-
NIYORDU.
(AH YETİŞEBİLSEM.)

ROLAN SOLUK SOLUK
DAĞA TIRMANDI
ONA SÖZ VERDİĞİM ZA-
MAN BİTTİ. ALLAH
VERE DE BİR YERE
GİTMİŞ OLMAZA..

MARSELİ MAĞARANIN Ö-
NÜNDE İKİ GÖZÜ İKİ GEŞ-
ME AĞLAR BULDU. MAR-
SEL ROLANIN GELMESİNE SE-
VİNDİ..
MARSEL..
ROLAN!

NIHAYET GELEBİLDİN ROLAN..
NE KADAR KORK-
TUM.. SENİ GÖ-
REMİYECEĞİMİ
ZANNETTİM.

SANA KÖ-
TÜ BİR HA-
BERİM VAR
MARSEL..

ZATEN İÇİMDE
BİR SIKINTI VAR.
DI.... NE ?!
SÖYLESENE..

DOSTLA-
RIMIZIN
YERİNİ
BULMUŞ-
LAR.

YAKALAN
MIŞLAR
MI?

HEPSİ DEĞİL..
DÖĞÜŞMÜŞ-
LER... ÇOĞU
KAÇMIŞ..

NEREDEN
BİLİYOR
SUN RO-
LAN

KAMPTA KALAN
İKİ YARALIDAN
ALEN VE MIŞELİ-
NE BİRŞEY OL-
MAMIŞ..

ÇOK ŞÜKÜR.. YA AN-
DRE ? ROLAN
NEYE CEVAP
VERMİYORSUN?
ANDRE NE
OLMUŞ?

NEYE YÜZÜ-
ME BAKMIYOR
SUN ? ANDRE
NE OLMUŞ
SÖYLESENE

İKİ YARA-
LIDAN Bİ-
Rİ OYDU..

MARSEL DELİ GİBİ ATILDI.

BEN ONA
GİDİYORUM..

BURADA KAL
MARSEL...

MARSEL BU YALANLARA İNAN-
DI. BÜYÜK ÜMİTSİZLİK İÇİNDE
DÜŞÜNSENE!.. ÜMİT OL-
MUŞ OLAYDI ALMANLAR
NEYE ONA YAR-
DIM ETMEDİN? ONLARI ORA-
DA BIRAKIR-
LAR MIYDI?

ARKASI VAR.

BİNBİR ROMAN

13

NAT PINKERTON

İSTE AKDENİZE GELDİM. AMA YATTAN ESER YOK.. POLİSE BAŞ VURA-YIM BARI..

YAT MI? AMERİKAN YATI? EVET.. GELDI GİTTİ.. SİZE YARDIM EDEMİYECİM..

ANLATAMADIM DEDİMİ.. BENİM AMERİKAN POLİSİN DEN VESİKAM VAR. TELGRAF GEKİTİSSİNİZ.. İKİ KİŞİ HAK KİNDİ..

HA.. TAMAM... HATIRLADIM.. ADAMDAN HABERİM YOK.. AMA KIZ.. AMA NE KIZ.. HELE BİR İÇİM SÜ.. ÖYLE GENÇ BİR Gİ.. ÖYLE GÜZEL.. MAVİKÖŞE DİP GÖYE BAKALIM.. RELİM.

BÜTÜN BU DİLBERLER ARASINDA YATIN GENÇ GÜZEL DADISINI NASIL BULACAĞIM?

SADE SU GARSON

GÜZEL VE AMERİKALI.. AMA BENİM ARADIĞIM AMERİKALI MI ACABA?

BİR GEMİCİ GELİYOR.. BU DA AMERİKALIYA BENZİYOR

AA! BAK ŞUNA... HÂLÂ O BRUKLİN TAYYARESİNİ Mİ BEKLİYORSUN YAVRUM.. BENDEN UZAK DUR DEDİM SÜED! DEFOL..

YAPMA CANIM BU KADAR SOĞUK OLMA.. İKİMİZDE GURBETTEYİZ.

ÇEK ELLE RİNİ! DEFOLDIYORUM SANA..

GURBETTEYİZ! BU İŞTE İŞ VAR..

SİZE YARDIM EDEBİLİR Mİ YIM BAYAN.. VATANDAŞI NİZİM..

SEN BU İŞE BURNUNU SOKMA AHBAP!

İSTER SEN BİR DENE... YALNIZ PİŞMAN OLMİYASIN..

SURATINI DARMADAGIN EDERİM SONRA

ŞİMDİ USLU DUR.. MÜSAADE EDİNDE KALKSIN..

ARKASI VAR